ពិធីបុណ្យទំនៀមទម្លាប់ ប្រពៃណីជនជាតិចិន

中国的年节民俗

វិទ្យាស្ថានខុងជឺនៃរាជបណ្ឌិត្យសភាកម្ពុជា

ភ្នំពេញ ២០១១

មាតិកា

ជំពូកទី ១ ៖ ពិធីបុណ្យសំខាន់ៗ

-ទីមួយ ៖ បុណ្យចូលឆ្នាំចិន....................................០១
-ទីពីរ ៖ បុណ្យឆេងម៉េង....................................០៨
-ទីបី ៖ បុណ្យសែននំចាំង....................................០៨
-ទីបួន ៖ បុណ្យឈីស៊ីថ្ងៃ៧ ខែ៧ចិន....................................០៩
-ទីប្រាំ ៖ បុណ្យសែនលោកខែ....................................១០
-ទីប្រាំមួយ ៖ បុណ្យផុងយ៉ាង.................................... ១២
-ទីប្រាំពីរ ៖ បុណ្យសែននំអ៊ី.................................... ១៣
-ទីប្រាំបី ៖ បុណ្យឡាក់ប៉ាជា....................................១៤

ជំពូកទី ២ ៖ ទំនៀមទម្លាប់ប្រពៃណី

-ទីមួយ ៖ ឆ្នាំសត្វទាំង១២....................................១៥
-ទីពីរ ៖ អក្សរលាភពណ៌ក្រហម១គូ.................... ១៦
-ទីបី ៖ ការអុកឡុកបន្ទប់ផ្សំដំណេក.................... ១៧
-ទីបួន ៖ ចែកស៊ុតក្រហម....................................១៨
-ទីប្រាំ ៖ ពិធី “ជ័រចូវ” ១៩
-ទីប្រាំមួយ ៖ លុយសង្កត់អាយុ.................................... ១៩
-ទីប្រាំពីរ ៖ ជូនពរខួបកំណើត....................................២០
-ទីប្រាំបី ៖ ការបិទអក្សរលាភបញ្ច្រាស់....................២១
-ទីប្រាំបួន ៖ ការចាក់កាកថ្នាំ.................................... ២២
-ទីដប់ ៖ តំណមមិនឱ្យជាន់ខឿនទ្វារ.................... ២៣
-ទីដប់មួយ ៖ ការដុតក្រដាសសែន.................... ២៣
-ទីដប់ពីរ ៖ ការរាំនាគ....................................២៤
-ទីដប់បី ៖ ការរាំតោ.................................... ២៥
-ទីដប់បួន ៖ វត្ថុសិរីមង្គល.................................... ២៦

ជំពូកទី ៣ ៖ ជំនឿផ្សេងៗ

-ទីមួយ ៖ ហ្វូអ៊ីនីអ៊ារ....................................៣៦
-ទីពីរ ៖ ព្រះម៉ែស៊ីវាំង.................................... ៣៧
-ទីបី ៖ អ្នកតាតុងវ៉ាំង.................................... ៣៧
-ទីបួន ៖ សត្វទេពទាំងបួនក្នុងរឿងព្រេងចិន........... ៣៧
-ទីប្រាំ ៖ ទេវតារក្សាទ្វារ....................................៣៩
-ទីប្រាំមួយ ៖ ទេវតាទ្រព្យ ៤៣

ឧត្តមទីប្រឹក្សា

បណ្ឌិតសភាចារ្យ ខ្លូត ធីតា

បណ្ឌិតសភាចារ្យ ស៊ុំ ឈុំប៊ុន

ក្រុមត្រួតពិនិត្យ

លោក វ៉ង ស៊ានមារ

លោក ជា មុនីឫទ្ធិ

ក្រុមស្រាវជ្រាវ

ឯកឧត្តមបណ្ឌិត ស៊ុន ហួរ

ឯកឧត្តមបណ្ឌិត គឹម យឿន

លោក ជា ចេងឃុន

លោក អេង មោក្ខ

លោក ទិត្យ រចនា

លោក អ៊ី ឈីហ័រ

លោកស្រី អ៊ី សៃ

កញ្ញា ចាង ឈុនជី

អ្នកបកប្រែ

កញ្ញា ដោក ចន្នី

បច្ចេកទេសកុំព្យូទ័រ

លោក ប្រា បញ្ញា

ជំពូកទី ១

ពិធីបុណ្យសំខាន់ៗ

ប្រវត្តិនៃបុណ្យប្រពៃណីចិនគឺមានតាំងពីយូរលង់ណាស់មកហើយ ពាក្យថាបុណ្យគឺ "**ជៀ**" មានប្រភពមកពីអាកាសធាតុនៅតាមរដូវនីមួយៗតាំងពីបុរាណ។ ពាក្យថាឆ្នាំ ឬ "**នាន**" អត្ថន័យតាំងពីបុរាណមានន័យថាការប្រមូលផលដំណាំមួយលើកផែនដីវិលជុំវិញព្រះអាទិត្យមួយជុំគឺមានរយៈពេលមួយឆ្នាំ។ ក្នុងការបែងចែករដូវតាមច័ន្ទគតិមួយឆ្នាំមាន ៤រដូវ។ ពាក្យថា "**ជៀ**" ន័យដើមគឺសំដៅទៅលើថ្នាំងឬស្សី ក្រោយមកគឺន័យធៀបទៅនឹងលំដាប់ថ្នាក់នៃអាយុថ្ងៃបុណ្យដែលភាសាចិនហៅថា "**ជៀឃីក**" គឺជាពេលកំណត់មួយដែលបង្កើតឡើងដោយការផ្សារភ្ជាប់គ្នារវាងការផ្លាស់ប្តូរអាកាសធាតុនិងថ្ងៃខែឆ្នាំ។ នៅក្នុងកំណត់ត្រាមុនដំបូងគេបង្អស់ក្នុងគម្ពី "**អ៊ីចូវស៊ូ ស៊ីស៊ុន**" ក្នុងមួយឆ្នាំមាន២៤រដូវកាល (ភាសាចិនហៅថា **ជៀឈី**)។

បុណ្យប្រពៃណីរបស់ជនជាតិចិនគឺធ្វើតាមការសែនព្រេនទៅលើថ្ងៃបុណ្យតាមច័ន្ទគតិ ថ្ងៃបុណ្យសាសនា ថ្ងៃបុណ្យប្រពៃណីជនជាតិដែលចេះតែបន្តនិងរីកចម្រើនរហូតដល់ពេលបច្ចុប្បន្ន។ ថ្ងៃបុណ្យប្រពៃណីសំខាន់ៗរបស់ជនជាតិចិនមានដូចខាងក្រោម ៖

-ទីមួយ ៖ បុណ្យចូលឆ្នាំចិន

កាលពីបុរាណគេហៅបុណ្យចូលឆ្នាំចិនជាបុណ្យ "**យានចិន**" "**យានឃីក**" "**ចឹងតាន់**" ។ល។ អត្ថន័យរបស់វាគឺព្រឹកទី១នៃដើមឆ្នាំ។ ពាក្យថា "**ឆ្លងឆ្នាំ**" ឬចូលឆ្នាំថ្មីគឺជាពិធីបុណ្យចំរុះមួយដ៏អធិកអធមបំផុតរបស់ជនជាតិចិន (សំខាន់បំផុតសំរាប់ជនជាតិហាន់) ។ បុណ្យចូលឆ្នាំមានប្រភពដើមពីបុណ្យ "**ឡាក់ជី**" កាលពីសម័យបុរេប្រវត្តិការចាប់ផ្តើមរបស់បុណ្យនេះគឺជាទូទៅនៅថ្ងៃទី ២៣ ខែ ១២ ចិនហៅថា "**សែនចង្ក្រាន**" រហូតដល់ថ្ងៃទី១៥ ខែ១ ចិនហៅថា "**បុណ្យសែនអ្នកតា**" រយៈពេលនៃបុណ្យនេះមានរយៈពេលយូរហើយ អត្ថន័យនៃបុណ្យក៏មានអត្ថន័យសំបូរបែបលើសលុបជាងបុណ្យដទៃ

ទៀត។ ការឆ្លងបុណ្យចូលឆ្នាំរបស់ជនជាតិចិន រួមមានការហូបបាយឆ្លងឆ្នាំចាស់ជួបជុំគ្នាចាំអាយុលាឆ្នាំចាស់ទទួលឆ្នាំថ្មី ការបិទក្រដាសក្រហម “**ឡូយលាន**” នៅមុខផ្ទះ ការជូនពរគ្នាទៅវិញទៅមក ដុតផាវ ការជូនអំណោយឆ្នាំថ្មីទៅវិញទៅមក។ល។ បុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីគឺជាបុណ្យមួយមានលក្ខណៈចំរុះចាប់ផ្ដើមតាំងពីខែ១២ចិន រហូតមកគឺមានសកម្មភាពអបអរដូចខាងក្រោម ៖

ការសំពះចូលឆ្នាំថ្មី

ការកាត់រូបសត្វនិងផ្កាដើម្បីបិទនៅមាត់បង្អួច

ពាក្យស្លោកជូនពរឆ្នាំថ្មីបិទនៅមាត់ទ្វារ

ផាវសុភមង្គល

-**ចាប់ផ្ដើមរៀបចំឥវ៉ាន់ចូលឆ្នាំថ្មីនៅខែ១២ចិន** ៖ តាមប្រពៃណីជនជាតិចិននៅពេលចូលដល់ខែ១២ចិន គឺដល់ពេលសមរម្យសម្រាប់រៀបចំឥវ៉ាន់ចូលឆ្នាំហើយក្រៅពីទិញ គ្រឿងប្រឡាក់ងៀត ដូចជាសាច់ងៀត ត្រីងៀត ស្ពៃជ្រក់... និងស្ករគ្រាប់ជាដើម

ផ្លែឈើស្រស់គឺជាវត្ថុដែលមិនអាចខ្វះបានក្នុងនោះផ្លែប៉ោមគឺតំណាងឱ្យភាពសុខសប្បាយត្រជាក់ត្រជុំ ដូច្នេះទិញច្រើនកាលណាល្អកាលហ្នឹង។

-ថ្ងៃទី២៤ខែ១២ចិន សែនថ្លែងអំណរគុណទេវតាចង្ក្រាន ៖ តាមរយៈការនិយាយតៗគ្នាមកថាថ្ងៃទី២៤ខែ១២ចិន គឺជាថ្ងៃដែលទេវតាទាំងអស់ត្រឡប់ទៅឋានលើវិញដើម្បីរាយការណ៍ជូនព្រះឥន្ទ្រ ក្នុងនោះទេវតាចង្ក្រានគឺជាទេវតាមួយដែលក្តោបក្តាប់ទៅលើការហូបចុកស្នាក់នៅរបស់ប្រជារាស្ត្រស្ថានកណ្តាលដូចនេះប្រជាជនសុទ្ធតែសែនទេវតាចង្ក្រានដើម្បីបញ្ជាក់ពីអំណរគុណដល់គាត់។ ដង្វាយសម្រាប់សែនទេវតាចង្ក្រានរួមមាន ៖ ផ្លែឈើស្រស់ សាច់ខ្វៃ និងម្ហូបបួស ចំណែកនំអ៊ីនិងស្ករម៉ាយយ៉ាថាំងគឺជាវត្ថុដែលមិនអាចខ្វះបានមានពាក្យចាស់និយាយតៗគ្នាមកថាបង្អែមទាំងនេះអាចបិទមាត់ទេវតាចង្ក្រានបានព្រោះខ្លាចដល់ពេលគាត់ឡើងដល់ស្ថានទេវតារាយការណ៍ផ្តេសផ្តាសទៅព្រះឥន្ទ្រ។ ចំពោះរបៀបនៃការសែនព្រេននោះគឺ ៖ ក្រោយពេលដែលរៀបចំគ្រឿងដង្វាយហើយត្រូវអុជធូបគោរពបូជាក្នុងចិត្តត្រូវបួងសួងសូមឱ្យឆ្នាំក្រោយមានលាភសក្ការៈហូរហៀរ មានសុខភាពល្អមាំមួន រួចហើយអុជក្រដាសសែន ច្រូចស្រា ល្អបំផុតត្រូវយកនំអ៊ីខ្លះទៅចាក់លើចង្ក្រាន រួចហើយយកស្ករម៉ាយយ៉ាថាំងបៀកលាបលើស្លាកទេវតាចង្ក្រាននោះប្រសិទ្ធភាពនឹងកាន់តែល្អទ្វេដង។

-ថ្ងៃទី២៨ខែ១២ចិន ជាថ្ងៃលាងជម្រះវត្ថុអពមង្គល

ថ្ងៃទី២៨ខែ១២ចិន គឺជាថ្ងៃល្អសម្រាប់លាងសំអាតវត្ថុប្រើប្រាស់ក្នុងផ្ទះសំបែង បើនិយាយពីប្រពៃណីចិននៅថ្ងៃនេះសមាជិកក្នុងផ្ទះត្រូវរួមដៃគ្នាជួយបោសសំអាតផ្ទះសំបែងគឺបោសសំអាតឧបទ្រពចង្រៃនិងអ្វីដែលមិនល្អ ដែលកើតមានក្នុងឆ្នាំចាស់ឱ្យជ្រះស្រឡះចំណែកបុគ្គលខ្លួនឯងក៏ត្រូវតែសំអាតខ្លួនឱ្យស្អាតរួមទាំងកក់សក់ កាត់សក់ មុជទឹកជម្រះខ្លួនប្រាណឱ្យស្អាត។ល។ តាមការនិយាយតៗគ្នាថាការធ្វើបែបនេះអាចកំចាត់គ្រោះចង្រៃនិងកំចាយជំងឺដង្កាត់ផ្សេងៗ។

-ជ្រើសរើសថ្ងៃល្អដើម្បីបិទក្រដាសក្រហមមុខផ្ទះ

នៅរៀងរាល់ឆ្នាំតែងតែមានវេលាល្អមួយសម្រាប់បិទក្រដាសក្រហមនៅមុខផ្ទះ យើងអាចឆែកមើលថ្ងៃល្អបានតាមប្រតិទិន ហើយការបិទក្រដាសក្រហមនេះក៏មានជំណាមខ្លះត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នផងដែរ ជាទូទៅប្រជាជននិយមចូលចិត្តយកអក្សរ “**លាភ**” បិទបញ្ច្រាស់

នៅលើទ្វារមានន័យថា “**លាភសក្ការៈមកដល់មុខផ្ទះ**”។ ចំណែកឯការបិទក្រដាសនោះសោតមិនត្រូវបិទ៤សន្លឹកទេ ព្រោះលេខ៤មានសូរដូចនឹងពាក្យស្លាប់មានន័យមិនល្អ។ ល្អបំផុតត្រូវបិទឱ្យគ្រប់៨សន្លឹកតំណាងឱ្យមានតាំងពីសក់ក្បាលរហូតដល់ចុងជើង។ ក្រៅពីនេះត្រូវចាប់អារម្មណ៍ទៅលើពាក្យដែលសរសេរក្នុងក្រដាសក្រហមថាតើមានឆុងជាមួយនឹងឆ្នាំកំណើត របស់សមាជិកក្នុងផ្ទះឬអត់ ឧទាហរណ៍ដូចជាពាក្យថា “**ឡុងម៉ាជីងស៊ីន**” ដែលមានន័យថាស្មារតីល្អដូចជាសេះទេពក្នុងពាក្យមួយឃ្លានេះឆ្នាំ “**រោង**” ឆុងជាមួយឆ្នាំ “**ច**” ចំណែកឯ “**មមី**” ឆុងជាមួយ “**ជូត**” ដូចនេះចំពោះគ្រួសារដែលមានសមាជិកកើតឆ្នាំ “**ច**” និង“**ជូត**” យកល្អមិនគួរបិទពាក្យនេះទេ។

ទេវតាឆ្នាំថ្មី

-យប់ថ្ងៃទី៣០ខែ ១២ចិន ត្រូវជូនដំណើរឆ្នាំចាស់

យប់ថ្ងៃទី៣០ ខែ១២ចិន គឺជាថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់នៃឆ្នាំចាស់ ថ្ងៃ១នេះគឺមានអត្ថន័យថាតបស្នងសងគុណនិងការជួបជុំគ្នា។ នៅរសៀលថ្ងៃនោះគឺត្រូវចាប់ផ្ដើមកម្មវិធីជូនដំណើរឆ្នាំចាស់ត្រូវរៀបចំសែនព្រេន១ ដែលមានសំណែន៥មុខ និងជង្ហាយផ្សេងៗដើម្បីថ្វាយទេវតា បន្ទាប់មកទៀតត្រូវសែនកុងម៉ាជីដូនជីតា ដើម្បីថ្លែងអំណរគុណដល់ដូនតានិងទេវតាទាំងអស់ដែលបានថែរក្សាពួកយើងអស់រយៈពេល១ឆ្នាំមកហើយ ថែមទាំងបួងសួងសូមឱ្យពួកគាត់ថែរក្សាពួកយើងបន្តទៀត។ ដល់ពេលយប់សមាជិកក្រុមគ្រួសារជួបជុំគ្នាហូបបាយសាមគ្គី ម្ហូបក្នុងយប់ដាច់ឆ្នាំមានមាន់ ត្រី បន្លែ ហូបយ៉ាងបរិបូរណ៍នេះគឺជាលក្ខណៈពិសេសរបស់វា ជាងនេះទៀតពេលហូបម្ហូបត្រូវហូបតាំងពីដើមរហូតដល់ចប់តំណាងឱ្យភាពគង់វង្សស្ថិតស្ថេរចំណែកម្ហូបត្រីគេមានចេតនាទុកឱ្យសល់ខ្លះតំណាងឱ្យឆ្នាំណាក៏មានបរិបូរណ៍ហូរហៀរសល់នៅដូចឆ្នាំនេះ។ ក្រោយពេលដែលហូបបាយយប់ដាច់ឆ្នាំនេះ ទៅគឺដល់ពេលដែលរៀមច្បងនិងចាស់ៗចែកលុយសង្កត់អាយុដែល

ហៅថា "**អាំងប៉ាវ**" នោះហើយបើធ្វើតាមប្រពៃណីពីបុរាណចិននៅក្នុងកញ្ចប់ក្រហម គឺមានខ្ទប់លុយស្ពាន់១០០កាក់ ដែលគេយកអំបោះក្រហមមកដោតរួចជាស្រេច អត្ថន័យមានន័យថាអាយុវែងដល់រយឆ្នាំ។ ប៉ុន្តែបច្ចុប្បន្ននេះគឺប្រើជាក្រដាសប្រាក់មកជំនួសវិញ ក៏ប៉ុន្តែលុយក្នុងកញ្ចប់ក្រហមត្រូវតែជាលេខគូគឺមានន័យបួងសួងសូមលាភសូមជ័យបានមកទាំងគូរ។ នៅយប់ឆ្លងឆ្នាំមានមនុស្សជាច្រើនមិនចូលគេងទេ គេនៅរង់ចាំយាមអាយុរហូតដល់មេឃភ្លឺបើធ្វើតាមទំនៀមទំលាប់ពីបុរាណ យល់ថាការរង់ចាំអាយុគឺដើម្បីបួងសួងសូមឱ្យឪពុកម្តាយអាយុវែង។ នៅពេលឆ្លងពាក់កណ្តាលអាធ្រាត គឺម៉ោង១២យប់ គឺចាប់ផ្តើមផុតផាវដើម្បីអបអរការមកដល់នៃឆ្នាំថ្មី។

-ថ្ងៃទី១ ខែ១ចិន សមស្របនឹងសែនដូនតា

ការសែនដូចតានៅថ្ងៃទី១ ខែ១ចិន គឺជាទំនៀមទម្លាប់ដ៏សំខាន់មួយនៅមុខស្លាកព្រលឹងដូនតា គេរៀបចំពុទ្រាក្រហម ស្ករគ្រាប់ ស្ករសណ្តែកដី និងផ្លែឈើស្រស់ ។ល។ បន្ទាប់មកសមាជិកក្នុងផ្ទះអុជធូបគោរពជូនពរគ្នាទៅវិញទៅមក ប្រសិនបើមានមិត្តភក្តិឬញាតិមិត្តមកលេងផ្ទះដើម្បីអបអរឆ្នាំថ្មី ត្រូវមានទឹកមុខញញឹមញញែមស្វាគមន៍ ត្រូវនិយាយពាក្យល្អនៅថ្ងៃទី១នៃថ្ងៃចូលឆ្នាំថ្មីត្រូវតមខឹងច្រឡោតតោតតូង ឬក៏និយាយស្តីពាក្យអពមង្គល។ ក្រៅពីនេះនៅថ្ងៃទី១ មិនត្រូវបោសសំរាមឬចាក់សំរាមចោលឡើយ តាមការនិយាយតៗគ្នាថាការធ្វើបែបនេះនឹងបណ្តេញចេញនូវលាភ សំណាងមិនត្រូវនិយាយពាក្យមិនល្អ បើមិនដូចនេះទេនឹងមានសំណាងអាក្រក់ធ្វើយ៉ាងណាកុំឱ្យមានបែកបាក់កែវចានឬរបស់ប្រើប្រាស់ផ្សេងៗ ប្រសិនបើមិនប្រយ័ត្នធ្វើឱ្យបែកបាក់ត្រូវកែខៃដោយប្រើពាក្យល្អៗមកជំនួស ឧទាហរណ៍ដូចជា ៖ បើបែកចានត្រូវស្រែកថា "**ឆួយឆួអ៊ីងអាន**" មានន័យថាអាយុវែងសុខសប្បាយឬពាក្យថា "**ឡាកទីខាយហ័រ ហ្វកគុយយុងហួរ**" មានន័យថាផ្ការាយពេញដីលាភសក្ការៈមកដល់។ល។

ការរៀបចំសែនដូនតា

-ថ្ងៃចូលឆ្នាំទី២ ស្ត្រីដែលរៀបការហើយអាចទៅលេងផ្ទះម្ដាយ

ថ្ងៃចូលឆ្នាំទី២ គឺជាថ្ងៃដែលស្ត្រីដែលរៀបការហើយអាចទៅលេងផ្ទះម្ដាយបាន។ ហេតុអ្វីបានជាថ្ងៃទី១មិនអាចទៅផ្ទះម្ដាយបែរជាទៅនៅថ្ងៃទី២ទៅវិញ? នេះមានការនិយាយតៗគ្នាថាបើសិនជាត្រឡប់ទៅផ្ទះម្ដាយនៅថ្ងៃទី១នឹងធ្វើឱ្យម្ដាយនោះធ្លាក់ខ្លួនក្លាយទៅជាក្រីក្រដូច្នេះហើយទាំងអស់គ្នាត្រូវរង់ចាំដល់ថ្ងៃទី២ទើបត្រឡប់ទៅផ្ទះម្ដាយ។ ក្រៅពីនោះពេលត្រឡប់ទៅលេងម្ដាយ មិនត្រូវទៅដោយដៃទទេឡើយចាំបាច់ត្រូវតែរៀបចំជំនូនខ្លះៗដើម្បីជូនគាត់ដូចជា ស្ករគ្រាប់ ឬក៏ផ្លែឈើស្រស់។ល។

-ថ្ងៃទី៣ត្រូវតមសម្ដី

នៅថ្ងៃទី៣ មនុស្សគ្រប់គ្នាត្រូវនៅផ្ទះមិនចេញក្រៅទេ ព្រោះត្រូវតមសម្ដីខ្លាចមានរឿងរ៉ាវដោយសារមាត់។

-ថ្ងៃទី៤ត្រូវទទួលទេវតាទ្រព្យ

ទេវតាទ្រព្យ

គេនិយាយថាថ្ងៃទី២៤ខែ១២ចិន ជូនដំណើរទេវតាឡើងឋានលើ ថ្ងៃទី៤ ខែ ១ចិន គឺជាថ្ងៃដែលទេវតាទាំងអស់ត្រលប់ពីឋានលើមកឋានមនុស្សវិញ។ ពាក្យទំនៀមចិនពោលថា “**ជូនទេវតាពីព្រឹក ទទួលទេវតាពីថ្ងៃ**” ដូចនេះពេលជូនទេវតាត្រូវរៀបចំចាប់ផ្ដើមសែនតាំងពីព្រលឹម ចំណែកឯទទួលទេវតាគឺនៅរសៀលថ្ងៃទី៤ ក៏មិនយឺតពេលដែរ។ ចំណែកគ្រឿងជង្វាយរួមមាន ៖ ជង្វាយ៣មុខ (សាច់មាន់ សាច់ជ្រូក និងយីហ៊ឺ) ផ្លែឈើ ស្រា និងម្ហូបថែមទាំងអុជធូប ទៀន និងក្រដាសអាវមាស។ ក្រដាសអាវមាសមាន ៖ សេះទិព្វ សេះដែកនិងសេនាទេព។ល។ សុទ្ធតែត្រូវយកមកសែនដើម្បីទទួលទេវតាទាំងអស់ត្រឡប់មកស្ថានមនុស្សវិញ។

-ថ្ងៃទី៥ជាថ្ងៃបើកហាងរកស៊ីវិញ

ថ្ងៃទី៥ កើតតែងហៅថា “**ថ្ងៃកាត់ផ្ដាច់**” នៅថ្ងៃនេះគឺយើងអាចសារគ្រឿងជង្វាយដែលដាក់សែននៅស្លាកទេវតាចេញ។ អ្នកដែលរកស៊ីអាចសំពះទេវតា ដើម្បីបើកហាងរកស៊ីថៅកែចែកអាំប៉ាវឱ្យកម្មករ ដើម្បីសូមបួងសួងសូមជោគជ័យនៅក្នុងមុខរបរទាំងអស់

គ្នា ចំណែកឯតំណមផ្សេងៗដែលមាននៅក្នុងពេលចូលឆ្នាំដូចជាកក់សក់ បោសផ្ទះ ចោលសំរាម។ល។ សុទ្ធតែអាចស្រាយបានហើយទាំងអស់គ្នាអាចត្រឡប់ទៅរកជីវភាពប្រចាំថ្ងៃធម្មតាឡើងវិញ។

-បុណ្យហែអ្នកតា

ថ្ងៃទី១៥ ខែ១ចិន ហៅថា "**សាំងយួន**" ឬហៅថា "**យួនស៊ាវ**" ដែលមានឈ្មោះថាហែអ្នកតា។ បុណ្យហែអ្នកតាមានប្រភពមកពីពិធីយកភ្លើងបណ្ដេញបិសាចព្រាយដែលមានតាំងពីបុរាណមកម្ល៉េះ។ លក្ខណៈពិសេសរបស់បុណ្យហែអ្នកតាគឺពេញមួយរាត្រីពោរពេញដោយពន្លឺភ្លើងភ្លឺចិញ្ចែងចិញ្ចាច មនុស្សម្នាអាចគយគន់ទស្សនាពេញមួយយប់ ដូចនេះ បុណ្យនេះគឺត្រូវបានគេហៅថា "**បុណ្យភ្លើង**"។ គ្រប់ទីកន្លែងមានការរៀបចំភ្លើងពណ៌ មានការប្រកួតរចនាភ្លើងពណ៌ មានការប្រកួតប្រជែងទាក់ទងនឹងភ្លើង កូនក្មេងក៏នាំគ្នាយូរចង្កៀងគោមដើរលេងគ្រប់ទីកន្លែង។ ទិដ្ឋភាពដ៏រីករាយបែបនេះបន្តរហូតដល់ថ្ងៃទី១៨ខែ១ចិនទើបបញ្ចប់។ ក្រៅពីនេះនៅថ្ងៃបុណ្យហែអ្នកតាក៏មានការប្រកួតចែវទូកលើគោក រាំនាគ រាំតោ។ល។ ដែលមានលក្ខណៈជាក្រុមៗ។ ការរាំនាគ រាំតោគឺមានធ្វើឡើងដើម្បីជាការរំលឹកគុណដល់ព្រះម៉ែធរណីបួងសួងសុំទឹកភ្លៀងបរិបូរណ៍ រាំនាគគឺដើម្បីបួងសួងសុំឱ្យមានភោគផលបរិបូរណ៍កំចាត់ជំងឺដង្កាត់ចង្រៃ សូមឱ្យមានសុខភាពមាំមួន។

ពិធីយូរចង្កៀងគោម

-ទីពីរ ៖ បុណ្យឆេងម៉េង

នៅរៀងរាល់ថ្ងៃទី៥ ខែមេសា ខែសុរិយគតិ។ តាំងពីបុរាណចិនបុណ្យ "**ហានសឺជេ**" សែនព្រេនរំលឹកដល់ដូនតាគឺបានក្លាយទៅជាទំនៀមទម្លាប់មួយដែលខានមិនបានទៅហើយ។ ក្រោយរជ្ជកាលថាំង **បុណ្យហានសឺជេ** និង **បុណ្យឆេងម៉េង** ក៏បានធ្វើរួមជាមួយគ្នាជារៀងមកនៅពេលដល់រដូវបុណ្យឆេងម៉េង មនុស្សម្នានាំគ្នាទៅពូនផ្នូរដូនតាដើម្បីសែនព្រេនគឺធ្វើបែបនេះ ដើម្បីសំដែងនូវការនឹកស្រណោះអាឡោះអាឡ័យចំពោះដូចតាដែលបានចែកឋានទៅ។ ចំណែកឯ "**ថាក់ឈីង**" ជាសកម្មភាពមួយផ្នែករបស់បុណ្យឆេងម៉េង មនុស្សម្នាឆ្លៀតឱកាសក្រោយពេលដែលសែនផ្នូរនិងសំអាតផ្នូរដូនតារួចដើរកំសាន្តនៅតាមវាលស្រែឬព្រៃភ្នំ ការធ្វើបែបនេះគេឱ្យឈ្មោះថា "**ឈុនយ៉ូវ**" មានន័យថាការដើរកំសាន្តនៅរដូវផ្ការីកដែលពីបុរាណគេហៅថា "**ថាន់ឈុន**" ឬ "**ស៊ីនឈុន**"។ នៅបុណ្យឆេងម៉េងក៏មានប្រពៃណីដោតស្លឹក "**លីវស៊ុក**" តាមដំណាលតៗគ្នាថាការធ្វើបែបនេះគឺដើម្បីរំលឹកដល់វីរជនត្រកូល "**ស៊ីនណុង**"។

-ទីបី ៖ បុណ្យសែននំចាំង

បុណ្យសែននំចាំងហៅជាភាសាចិនថា "**ទាន់អ៊ូជា**" គឺជាបុណ្យប្រពៃណីដ៏ធំមួយក្នុងចំណោមបុណ្យប្រពៃណីធំៗរបស់ចិន។ ពាក្យថា "**ទាន់**" មានន័យថាខ្នើតឬកើតដូចនេះហៅបុណ្យនេះថា "**ទាន់អ៊ូ**" មានន័យថា៥កើត ពាក្យថា "**អ៊ូ**" ក្នុងបុណ្យនេះមានសម្លេងដូចនឹងពាក្យថា "**អ៊ូ**" មានន័យថាថ្ងៃត្រង់ហើយបើរាប់តាមថ្ងៃចន្ទគតិចិន ខែ៥របស់ចិនគឺចំពេល "**ខែត្រង់**"។ ហើយដោយសារ "**ខែត្រង់**" នេះចំធាតុឈ្មោលដែលភាសាចិនហៅថា "**យ៉ាងឆិន**" ដូចនេះបុណ្យសែននំចាំងក៏អាចហៅថា "**បុណ្យទាន់យ៉ាង**"។ បុណ្យនេះធ្វើនៅថ្ងៃ៥ ខែ៥ចិនដោយថ្ងៃនិងខែសុទ្ធតែ៥ ដូចនេះក៏មានអ្នកខ្លះហៅបុណ្យនេះថា "**ឆុងអ៊ូ**" មានន័យថា៥ត្រួតគ្នា។ ក្រៅពីនេះបុណ្យសែននំចាំងក៏នៅមានឈ្មោះជាច្រើនទៀតដូចជា "**ស៊ាជា**" "**អ៊ីឡានជា**" "**ឆានចុងជា**" "**ទីឡាក់**" និង "**បុណ្យអ្នកកំណាព្យ**"។ល។ បុណ្យសែននំចាំងមានឈ្មោះផ្សេងៗច្រើនបែបនេះអាចបញ្ជាក់

នំចាំង

ឱ្យយើងមើលឃើញដោយប្រយោលអំពីប្រភពនៃដើមកំណើតបុណ្យនេះ។ ការពិតទៅប្រវត្តិនៃបុណ្យនេះពិតជាមានភាពស្មុគ្រស្មាញរហូតមកដល់ពេលនេះយ៉ាងហោចណាស់ក៏មានរឿងតំណាល៤ទៅ៥រឿងដែលទាក់ទងនឹងបុណ្យនេះ ដូចជារឿងតំណាលដែលទាក់ទងនឹងឈីយាន រឿងតំណាលដែលទាក់ទងនឹងសែនព្រេនរបស់ជនជាតិអ៊ូយាក រឿងតំណាលដែលទាក់ទងនឹងបុណ្យស៊ាជីកដេបីជំនាន់ រឿងដំណាលដែលទាក់ទងនឹងការបណ្តេញថ្ងៃអាក្រក់ខែអាក្រក់។ល។

-ទីបួន ៖ បុណ្យឈីស៊ីថ្ងៃ៧ខែ៧ចិន

បុណ្យ “**ឈីស៊ី**” មានរឿងដំណាលដ៏ពិរោះមួយ។ រឿងដំណាលនៅក្នុងស្រទាប់ប្រជារាស្ត្របានដំណាលថានៅថ្ងៃទី៧ ខែ៧ចិន តារា២ដួងគឺបុរសគង្វាលគោនិងនារីតម្បាញបានជួបជុំគ្នា។ បើតាមគម្ពីរ “**ឈីស៊ីអ៊ូ**” របស់វ៉ាងប៉ាបានចង្អុលបង្ហាញឱ្យឃើញថាក្នុង១ឆ្នាំមាន៤រដូវ រាត្រីថ្ងៃទី៧ខែ៧ គឺជារាត្រីមួយដែលអាណោចអាធមហើយក៏រាត្រីមួយដែលសាច់ញាតិនិងគូស្នេហ៍បានជួបជុំគ្នា។នៅក្នុងចិត្តរបស់ប្រជាជននារីតម្បាញគឺជាទេពធីតាដែលស្លូតបូត ឧស្សាហ៍ព្យាយាមឈ្លាសវៃនិងមានដៃមួយគូដ៏ប៉ិនប្រសប់ដូចនេះហើយនៅរាត្រីនៃថ្ងៃ៧ខែ៧ចិន ស្ត្រីនិងយុវតីទាំងឡាយសុទ្ធតែចេញមករៀបចំកម្មវិធីសែនព្រេនព្រមទាំងបួងសួងសូមភាពវៃឆ្លាតនិងប៉ិនប្រសប់ពីនារីតម្បាញសង្ឃឹមថាខ្លួនក៏អាចដូចជា

នារីតម្បាញដែរ ដែលមានដៃមួយគូដ៏ប៉ិនប្រសប់និងមានបញ្ញាឈ្លាសវៃអាចទទួលបានសុភមង្គលដ៏ល្អផូរផង់។ ដោយសារ **"បុណ្យឈីស៊ី"** និងស្ត្រីមានទំនាក់ទំនងគ្នាយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាមួយស្ត្រីដូចនេះហើយគេក៏បានហៅបុណ្យនេះថាជា **"បុណ្យស្ត្រី"** នេះគឺជាបុណ្យនារីក្នុងប្រពៃណីចិន។

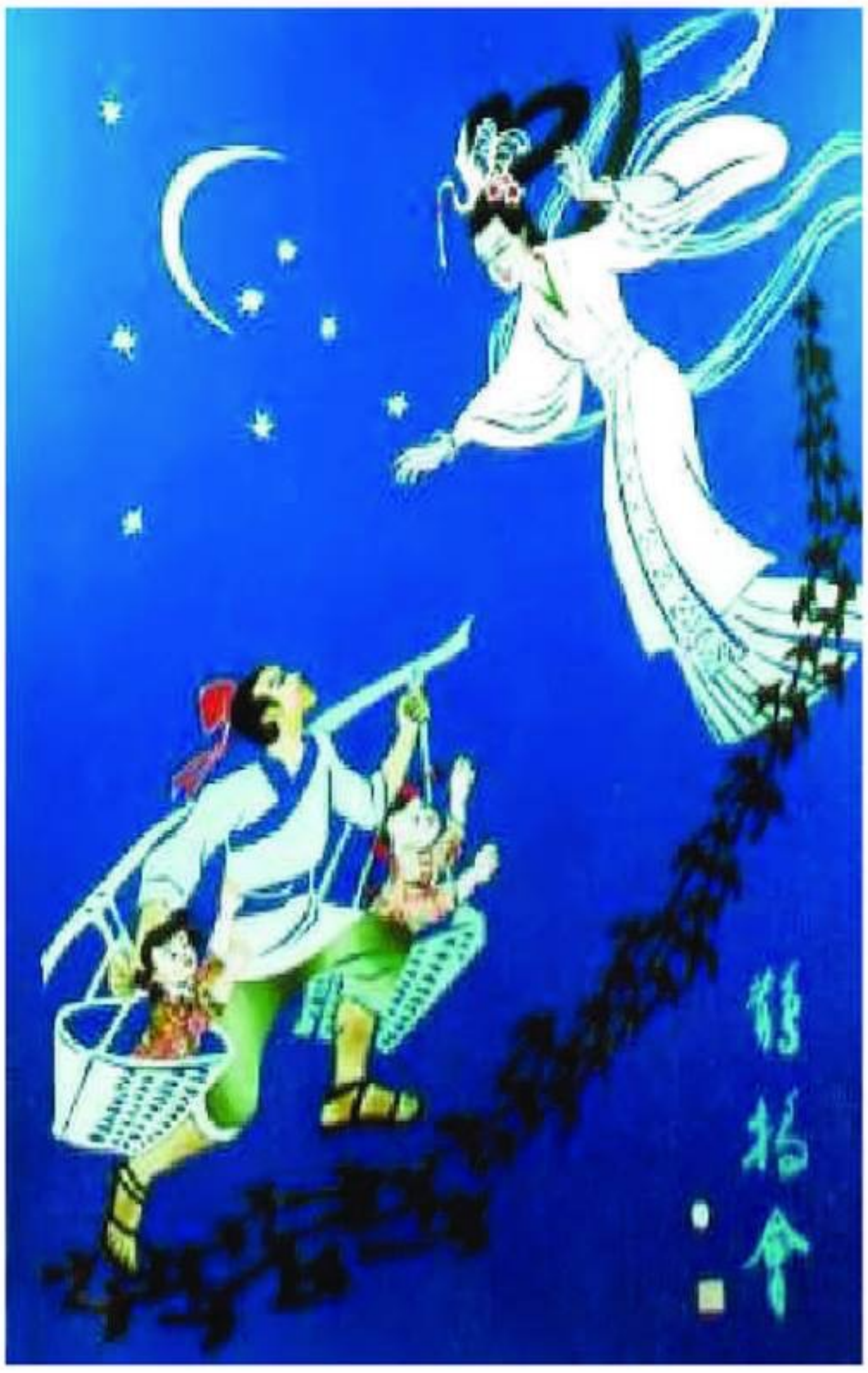

នារីតម្បាញនិង
បុរសគង្វាលគោ

-ទីប្រាំ៖ បុណ្យសែនលោកខែ

បុណ្យសែនលោកខែមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងរឿង **"ឆាងអឺហោះទៅស្ថានព្រះច័ន្ទ"** ថ្ងៃមួយហូវអ៊ីបានទៅលេងមិត្តភក្តិដែលបួសរៀននៅភ្នំឃុនលុនបានជួបនឹងព្រះម៉ែនិងព្រះឥន្ទ្រដោយចៃដន្យ ហើយក៏បានសូមថ្នាំជីវិតអមតៈ១កញ្ចប់ពីព្រះម៉ែ។ ឮគេនិយាយថាថ្នាំនេះនៅពេលដែលលេបចូលទៅនឹងអាចហោះឡើងទៅលើមេឃក្លាយទៅជាទេវតា។ មិននឹកស្មានថារឿងនេះត្រូវបានភ្ញៀវដែលមកលេងផ្ទះហូវអ៊ី ឈ្មោះផឹងមឹងមើលឃើញ។ ផឹងមឹងរង់ចាំដល់ពេលដែលហូវអ៊ីចេញទៅក្រៅក៏បង្ខំឱ្យឆាងអឺយកថ្នាំជីវិតអមតៈឱ្យខ្លួន ឆាងអឺនៅពេលជួបអាសន្នភ័យពេកមិនដឹងគិតយ៉ាងមេចក៏យកថ្នាំនោះដាក់ចូលក្នុងមាត់រួចលេបបាត់ទៅ។ ក្រោយពេលដែលឆាងអឺលេបថ្នាំនោះរួចខ្លួននាងក៏អណ្តែតឡើងទៅលើមេឃបាត់ដោយសារឆាងអឺនឹកអាល័យប្តីក៏ហោះមកធ្វើជាទេវតានៅថែរក្សាស្ថានព្រះច័ន្ទដែលជាឋានដែលនៅជិតផែនដីជាងគេបំផុត។ ក្រោយពេលហូវអ៊ីត្រឡប់មកវិញអ្នកបំរើក៏រត់មកយំរៀបរាប់ប្រាប់ដំណើររឿងសព្វយ៉ាង។ ហូវអ៊ីឈឺចាប់ខ្លាំងណាស់ងើយទៅ

លើមេឃស្រែកហៅឈ្មោះរបស់ភរិយា ពេលនោះគាត់បានឃើញហេតុការណ៍ដ៏ចម្លែកយប់នោះព្រះច័ន្ទមូលយ៉ាងចម្លែក ភ្លឺច្បាស់យ៉ាងពិសេស ហើយថែមទាំងមានស្រមោលមួយរសាត់មកដូចជារៀងរបស់នាងឆាងអឺ ហូវអ៊ីក៏ប្រញាប់បញ្ជាឱ្យគេរៀបចំតុមួយរួចហើយរៀបចំនំនែកនិងផ្លែឈើដែលឆាងអឺចូលចិត្តញ៉ាំរៀបសែនជូនឆាងអឺដែលនៅក្នុងវិមានច័ន្ទពីចម្ងាយ។ ប្រជារាស្ត្រទូទៅក្រោយស្តាប់ឮនូវរឿងដែលឆាងអឺក្លាយជាទេវតាហោះទៅស្ថានព្រះច័ន្ទ រួចមកក៏នាំគ្នារៀបចំតុដាក់សែននំនែកជូនដល់ឆាងអឺដ៏ស្លូតបូតនេះបួងសួងសូមសេចក្តីសុខសប្បាយ។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមកប្រពៃណីបុណ្យសែនលោកខែក៏មានបន្តនៅក្នុងស្រទាប់ប្រជាជនរហូតមក។

ព្រះនាងឆាងអឺហោះ
ទៅស្ថានព្រះច័ន្ទ

ទំនៀមនៃបុណ្យសែនលោកខែ

ថ្ងៃ១៥ ខែ៨ចិន គឺនៅចំពាក់កណ្តាលនៃរដូវរំហើយ ដូចនេះហើយបានជាគេនាំគ្នាហៅថា "**ចុងឈីវជា**" មានន័យថាបុណ្យពាក់កណ្តាលរដូវរំហើយ ឬបុណ្យសែនលោកខែ។ នៅពេលយប់នៃថ្ងៃបុណ្យប្រជាជននាំគ្នាជួបជុំគ្រួសារគយគន់ព្រះចន្ទជាមួយគ្នាហូបនំលោកខែជាមួយគ្នានេះជាអត្ថន័យដ៏សំខាន់នៃការឆ្លងបុណ្យនេះថែមទាំងយកព្រះច័ន្ទដែលពេញវង់មកធ្វើជាតំណាងឱ្យការជួបជុំគ្នារបស់មនុស្សលោក ដូចនេះក៏មានគេហៅបុណ្យនេះថាជាបុណ្យជួបជុំឬបុណ្យសាមគ្គី។ ប្រពៃណីនៃការគយគន់ព្រះច័ន្ទនៅថ្ងៃបុណ្យមានភាពរុងរឿងនៅសម័យរជ្ជកាលថាំង អ្នកកវីជាច្រើនបានបន្សល់នូវពាក្យកំណាព្យដែលលើកសរសើរពីព្រះច័ន្ទ។ នៅរជ្ជកាលសុង ម៉េង ឆេង។ល។ របៀបនៃការសែនលោកខែទាំងក្នុងរាជវាំងនិងក្នុងស្រទាប់ប្រជារាស្ត្រសុទ្ធមានលក្ខណៈទ្រង់ទ្រាយធំរហូតដល់

បច្ចុប្បន្ននេះនៅមានបន្សល់ទុកនូវប្រាសាទបុរាណជាច្រើននៅគ្រប់ទីកន្លែងនៅក្នុងប្រទេសចិនដូចជាប្រាសាទ **"ប៉ាយយៀកថាន"** **"ប៉ាយយៀកធីង"** **"ស៊ាំងយៀកឡូវ"** ។ល។ ប្រាសាទ **"យៀកថាន"** នៅប៉េកាំងគឺប្រាសាទដែលកសាងឡើងក្នុងរាជស្តេចមីងជាវេឈើងដើម្បីសែនព្រះចន្ទក្នុងរាជវង្សម៉េង។

-ទីប្រាំមួយ ៖ បុណ្យឆុងយ៉ាង

នៅថ្ងៃទី៩ ខែ៩ចិន ទាំងខែ ទាំងថ្ងៃគឺសុទ្ធតែលេខ៩ ។ លេខ៩ ត្រួតគ្នាដូចនេះ ទើបហៅថា **បុណ្យឆុងយ៉ាង** ។ បុណ្យឆុងយ៉ាងគឺជាបុណ្យកំសាន្តមួយសកម្មភាពនៃបុណ្យនេះសំខាន់រួមមានឡើងទួលខ្ពស់ គយគន់ផ្កាស្បៃរឿង ផឹកស្រាដែលបិទដោយផ្កាស្បៃរឿង ដោតស្លឹកជូអ៊ីន និងញ៉ាំនំអាកោរក្នុងនោះសកម្មភាពប្រពៃណីដែលលេចធ្លោជាងគេគឺការឡើងទួលខ្ពស់។ ប្រពៃណីនៃការឡើងទួលខ្ពស់ចាប់ផ្តើមតាំងពីរជ្ជកាល **"ស៊ីហាន់"** ក្នុងគម្ពីរ **"ស៊ីជីងថាជិក"** របស់លីវស៊ីន បាននិយាយថា ៖ **"ថ្ងៃទី ៣ខែ៣ និងថ្ងៃទី៩ ខែ៩ ទាំងបុរសទាំងស្ត្រីគឺត្រូវចេញទៅលេងឡើងទីទួលខ្ពស់"** ។ អ្នកនិពន្ធបានយកការត្រួតលេខ ៩ និងត្រួតលេខ ៣ មកប្រៀបធៀបគ្នាហើយថែមទាំងចង្អុល

ផ្កាស្បៃរឿង

បង្ហាញពីអត្ថន័យនៃការឡើងលើខ្ពស់គឺដើម្បីបណ្តេញឧបទ្រពចង្រៃឱ្យចេញពីខ្លួន។ ថ្ងៃទី៩ ខែ៩ បុណ្យឆុងយ៉ាងជាមិនត្រឹមតែឡើងទួលខ្ពស់ជួបជុំគ្នាជប់លៀង ប្រកួតតែងកំណាព្យ ប៉ុណ្ណោះទេវានៅមានសកម្មភាពផ្សេងៗទៀត។ សកម្មភាពទាំងនោះបូកបញ្ចូលទាំង "**ការជួបជុំគ្នាឡើងទីខ្ពស់**" ។ ចំណែកឯ "**ការជួបជុំគ្នាឡើងទីខ្ពស់**"នេះក៏អាចហៅថាជា "**ការជួបជុំជូអ៊ី**" ផងដែរ ដូចនេះហើយគឺបុណ្យនេះក៏ត្រូវវាបានគេហៅថាជា "**បុណ្យជូអ៊ី**" ផងដែរ។

ការផឹកស្រាផ្កាស្បៃរឿងក៏ជាសកម្មភាពដ៏សំខាន់នៃបុណ្យឆុងយ៉ាងនេះផងដែរ។ នៅខែ៩ ផ្កាស្បៃរឿងរីកស្រស់បំព្រងសាយភាយក្លិនយ៉ាងក្រអូបឈ្ងុយឈ្ងប់ ដូចនេះហើយគេក៏ហៅខែ៩ចិនថាជា "**ខែផ្កាស្បៃរឿង**" ។ **ផ្កាស្បៃរឿង** និងបុណ្យឆុងយ៉ាងមិនអាចបំបែកគ្នាបានឡើយ។ បុណ្យឆុងយ៉ាងជាក៏ត្រូវបានគេហៅថា "**បុណ្យស្បៃរឿង**" នៅថ្ងៃនោះ មនុស្សម្នានាំគ្នាគយគន់ផ្កាស្បៃរឿង សៀតផ្កាស្បៃរឿង ផឹកស្រាផ្កាស្បៃរឿង ហូបនំអាកោរក្លិនផ្កាស្បៃរឿង។ល។

-ទីប្រាំពីរ ៖ បុណ្យសែននំអ៊ី ឬ បុណ្យតុងជឹកជា

ពាក្យថា "**ជឹក**" ក្នុង **បុណ្យតុងជឹកជា** មានន័យថា "**បំផុត**" ។ បុណ្យតុងជឹកជា គឺមានន័យថាជាតុអាកាសត្រជាក់ដល់ទីបំផុត ជាតុឈ្មោលនៃព្រះអាទិត្យចាប់ផ្តើមមានបន្តិចៗ ចំណែកឯរដូវធ្លាក់ទឹកកកផុតទៅ រដូវផ្ការីកក៏ខិតចូលជិតមកដល់ដែរ។ "**រដូវធ្លាក់ទឹកកកជិតផុតទៅហើយ តើរដូវផ្ការីកនៅឆាយទៀតមែនទេ?**" ដូចនេះ **បុណ្យសែននំអ៊ី** គឺជាបារម្ភកថាឬក៏ជាការបើកទំព័ររបស់រដូវផ្ការីក។ នៅថ្ងៃបុណ្យនេះ ពេលថ្ងៃមានរយៈពេលខ្លីបំផុត។ ឆ្លងផុតថ្ងៃបុណ្យនេះទៅពេលថ្ងៃនឹងចាប់ផ្តើមមានរយៈពេលវែងជាងមុនបន្តិចម្តងៗ ថ្ងៃនេះតែងតែជាថ្ងៃដែលគេចុះឬអនុវត្តកិច្ចសន្យា។ មានការនិយាយតៗគ្នាថាកាលពីរជ្ជកាលចូវ គេហៅថ្ងៃមុនថ្ងៃបុណ្យសែននំអ៊ី ១ថ្ងៃថាជាថ្ងៃ "**ស្ងួយជា**" មានន័យថាថ្ងៃចុងក្រោយនៃអាយុ។ រជ្ជកាលបាន់ហៅបុណ្យនេះថាជា "**តុងជា**" មានន័យថាបុណ្យរដូវធ្លាក់ទឹកកក។ ក្រោយរជ្ជកាលសុង មន្ត្រីរាជការត្រូវប្រារព្ធធ្វើពីធីបុណ្យនេះថែមទាំងឈប់សំរាកប៉ុន្មានថ្ងៃទៀតផង ចំណែកប្រជារាស្ត្រត្រូវរៀប

ចំពិធីសែនដូនតា។ល។ ចំណែកអ្នកដែលចេញរកស៊ីនៅខេត្តក្រៅត្រូវរកមធ្យោបាយយ៉ាងណាដើម្បីត្រឡប់មកផ្ទះវិញដើម្បីជួបជុំគ្រួសារ ដើម្បីបញ្ជាក់ថាចុងឆ្នាំអាចត្រឡប់មកផ្ទះ។

-ទីប្រាំបី ៖ បុណ្យឡាក់ប៉ាជា

នៅថ្ងៃទី៨ ខែ១២ ចិនគឺជាបុណ្យប្រពៃណីជនជាតិចិន ដែលមានឈ្មោះថា "**បុណ្យឡាក់ប៉ាជា**" ឈ្មោះ "**ឡាក់**" គឺជាពិធីសែនព្រេនមួយដែលមានតាំងពីយូរលង់ណាស់មកហើយ ហើយបានកំណត់ជាផ្លូវការនៅរជ្ជកាលហាន់តាំងពីរាជវង្សានុវង្សរហូតដល់ប្រជារាស្ត្រទូទៅសុទ្ធតែត្រូវឆ្លង "**បុណ្យឡាក់ប៉ាជា**" និងចាត់ទុកជាបុណ្យជាតិ។ រហូតដល់ដើមរជ្ជកាលណានឆាវ **បុណ្យឡាក់ប៉ាជា** ត្រូវកំណត់នៅថ្ងៃទី៨ ខែ១២ចិនវិញ។ ប្រពៃណីទំនៀមទម្លាប់នៃបុណ្យនេះគឺ ៖ **ហូបបបរ** ។ មានរឿងតំណាលថានៅថ្ងៃទី៨ ខែ១២ចិន គឺជាថ្ងៃដែលព្រះពុទ្ធបានត្រាស់ដឹងមុននោះដោយសារព្រះពុទ្ធតាំងសីលយូរថ្ងៃពេកមិនបានឆាន់អ្វីសោះក៏ដួលសន្លប់ ក្រោយមកមាននារីគង្វាលចៀមម្នាក់បានប្រគេនបបរមួយចានដល់ព្រះពុទ្ធ ពេលឆាន់រួចទ្រង់បានយកទឹកទន្លេមកទ្រង់ងូតរួចក៏ទៅសមាធិក្រោមដើមពោធិ៍ព្រឹក្សរួចក៏បានត្រាស់ដឹង។ នៅរជ្ជកាលសុងនៅក្នុងវត្តអារាមក៏ដូចជានៅតាមភូមិគ្រប់ផ្ទះនាំគ្នាដាំបបររួចជូសជូនគ្នាទៅវិញទៅមក ទំនៀមទម្លាប់នេះក៏នៅតែបន្តរហូតដល់រជ្ជកាលម៉េង ឆេង។ ថ្ងៃបុណ្យ "**ឡាក់ប៉ាជា**" ក្រៅពីដាំបបរថ្វាយព្រះសែនដូនតាហើយនោះ នៅមានយកបបរមកលាបលើជញ្ជាំង ក្លោងទ្វារ ។ល។ ដើម្បីបញ្ចៀសឧបទ្រពចង្រៃ ឬក៏យកបបរមកលាបលើដើមឈើ ឬផ្កាដើម្បីបណ្ដេញសត្វល្អិតចង្រៃផ្សេងៗទៀតផង ៕

ជំពូកទី ២

ទំនៀមទម្លាប់ប្រពៃណី

ទំនៀមទម្លាប់ប្រពៃណី គឺជាបាតុភូតវប្បធម៌មួយដែលមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងស្អិតរមួតជាមួយ និងវប្បធម៌ការកំសាន្ត ជំនឿសាសនា និងផ្នត់គំនិតរបស់ប្រជារាស្ត្រចិន។ ថ្វីត្បិតតែនេះគឺមានលក្ខណៈបុរាណ គ្រោតគ្រាត ប៉ុន្តែមានលក្ខណៈសាមញ្ញបរិសុទ្ធបង្ហាញពីគោលបំណងដែលប្រជាជនស្វែងរកសុភមង្គលនិងសេចក្តីសុខ ដូចនេះហើយទើបមានកម្លាំងនៃភាពរស់នៅដ៏រឹងមាំនិងយូរអង្វែង។ ក្នុងនោះរួមមាន ៖ ឆ្នាំសត្វទាំង១២ អក្សរសាំងហ៊ីពណ៌ក្រហម ការអុកឡុករាត្រីទឹកឃ្មុំ ការចែកសុតក្រហម ការបង្កក់កូន ការឱ្យលុយតិកអៀ ការជូនពរពេលបុណ្យចំរើនព្រះជន្ម ការបិទអក្សរហុកបញ្ច្រាស ប្រពៃណីនៃការជះកាកថ្នាំ តំណមក្នុងការជាន់ធរណីទ្វារ ការអុជក្រដាសសែន ។ល។

-ទីមួយ ៖ ឆ្នាំសត្វទាំង១២

មានការនិយាយតៗគ្នាមកថាស្តេចដំបូងគេបំផុតរបស់ចិន ស៊ានយានហ៊ាំងទី ត្រូវការជ្រើសរើសសត្វ១២ មកធ្វើជាអង្គរក្ស។ ឆ្មាបានពឹងពាក់កណ្តុរឱ្យចុះឈ្មោះឱ្យប៉ុន្តែកណ្តុរភ្លេចបាត់ដូច្នេះឆ្នាំសត្វទាំង១២អត់មានឈ្មោះឆ្មាទេហេតុនេះហើយទើបឆ្មានិងកណ្តុរក្លាយទៅជាសត្រូវស៊ីសាច់ហុតឈាមនឹងគ្នា។ សត្វទាំង១២ ក៏ត្រូវបានគេហៅថាឆ្នាំសត្វទាំង១២គឺជាវិធីសាស្ត្រដែលប្រជាជនចិនប្រើសម្រាប់គិតអាយុ។ មនុស្សជំនាន់ដើមគេយកឫកទាំង១២ និងឆ្នាំសត្វទាំង១២មកផ្សំគ្នា ដូច្នេះអ្នកដែលកើតមកនៅក្នុងឆ្នាំមួយណាត្រូវនឹងសត្វមួយណានោះសត្វនោះគឺជាឆ្នាំសត្វរបស់បុគ្គលនោះ។ បាតុភូតនេះកើតមានតាំងពីរជ្ជកាលចូវដែលមានអាយុកាល២.០០០ទៅ៣.០០០ឆ្នាំមុនគ.ស។ មនុស្សម្នាបានយកឆ្នាំសត្វដែលត្រូវនឹងឫកទាំង១២ គឺទទួលឥទ្ធិពលមកពីការគោរពបូជារូបតំណាងសត្វ។ ជំនឿរបស់ប្រជាជនលើឆ្នាំសត្វកំណើតគឺមានឥទ្ធិពលលើជោគវាសនារបស់មនុស្សម្នាក់ៗ ជាពិសេសគឺនៅពេលរៀបការ ។ នៅមានការនិយាយថាមានឆ្នាំឆុងនិងឆ្នាំមិនឆុងជាដើម ។

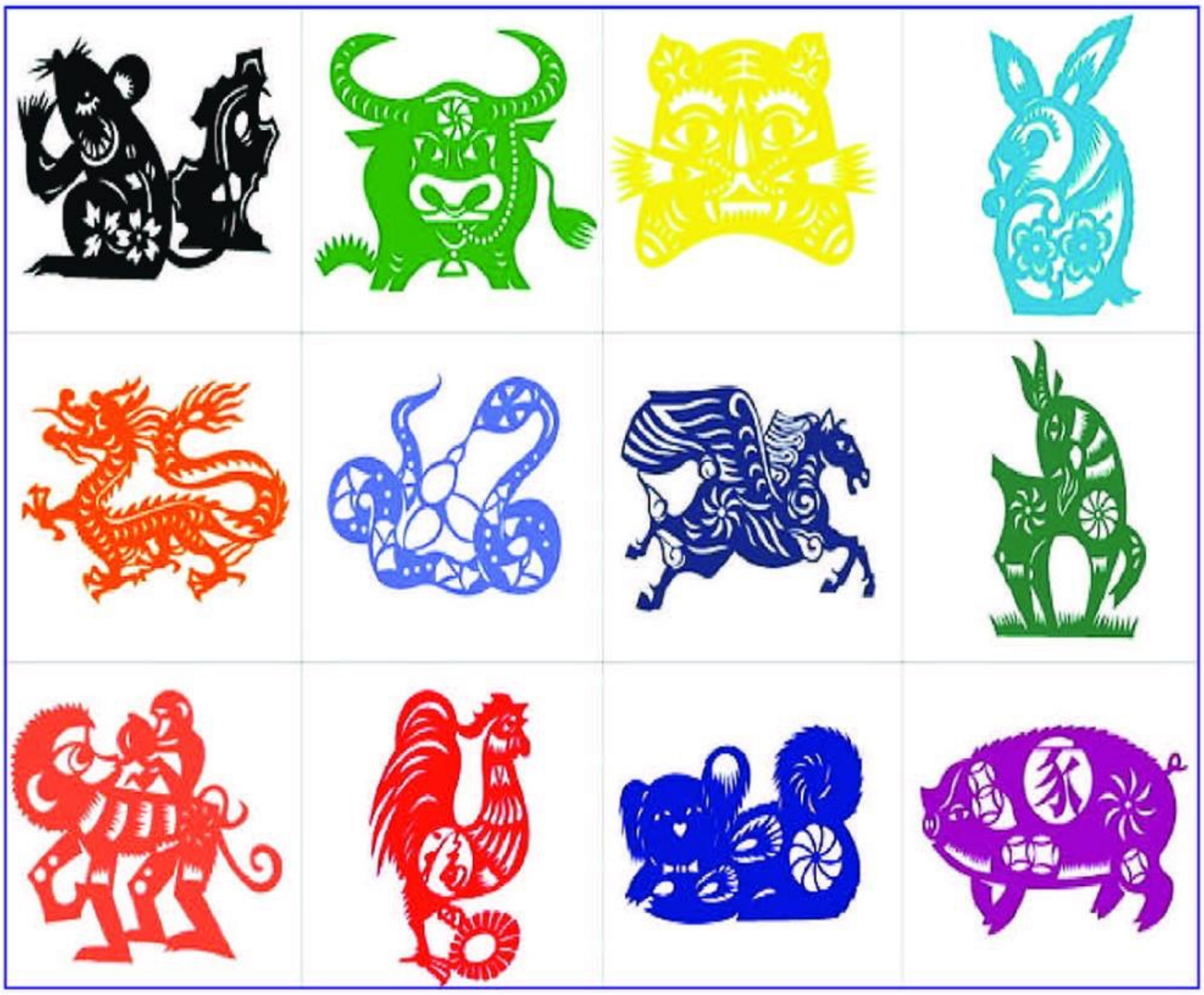

-ទីពីរ ៖ អក្សរលាភពណ៌ក្រហមមួយគូ

មានការនិយាយតៗគ្នាថា ៖ វ៉ាងអានសី ចូលរាជធានីដើម្បីចូលរួមប្រឡងមន្ត្រីនៅតាមផ្លូវ គាត់បានឃើញផ្ទះសេដ្ឋីត្រកូលម៉ាចេញប្រធានបទ ដើម្បីរើសកូនប្រសារដែលសរសេរថា **“ឌិះសេះភាន់ភ្លើង ភាន់ភ្លើងឌិះសេះ ភ្លើងរលត់សេះឈប់”** ក្រោយមកវ៉ាងអានសីបានចូលមកដល់ទីលានប្រឡង គណៈមេប្រយោគបានចេញប្រធានបទមួយឃ្លាឱ្យសិស្សប្រឡងតបដែលសរសេរថា ៖ **“ខ្លាហោះភាន់ទង់ ទង់ខ្លាហោះ ទង់រមូលចូលធ្វើឱ្យបាំងខ្លាបាត់”** ។

ក្រោយមក់វាំងអានសឺបានយកប្រធានបទរបស់សេដ្ឋីម៉ាមកតបនឹងប្រធានបទរបស់គណៈមេប្រយោគយកប្រធានបទរបស់គណៈមេប្រយោគតបទៅនឹងប្រធានបទរបស់សេដ្ឋីម៉ា។ ទីបំផុតគាត់មិនត្រឹមតែប្រឡងជាប់ជាមន្ត្រី ហើយថែមទាំងអាចដណ្តឹងអ្នកនាងត្រកូលម៉ាបានថែមទៀត គាត់ត្រេកអរខ្លាំងណាស់ក៏ចាប់ផ្តក់ឡើងសរសេរអក្សរ "**ស៊ី**" ដែលមានន័យថា "**លាភ**" មួយគូជាប់គ្នា។ ចាប់តាំងពីបុរាណរហូតដល់បច្ចុប្បន្នពេលរៀបការមនុស្សម្នាចូលចិត្តបិទអក្សរស៊ីលាភពណ៌ក្រហមមួយគូនៅក្នុងបន្ទប់ផ្សំដំណេក។ គេប្រើក្រដាសពណ៌ក្រហមដើម្បីកាត់ចេញជាអក្សរលាភពណ៌ក្រហម១គូ មានធំមានតូចបិទនៅជញ្ជាំងបន្ទប់ក្រោមពន្លឺទៀនចែងចាំងកាន់តែបន្ថែមនូវភាពរីករាយ និងសេរីមង្គលនៅក្នុងបន្ទប់ផ្សំដំណេកថែមទៀត។ ជាការពិតទៅអក្សរ "**ស៊ី**" មួយគូឬអក្សរ "**លាភ**" មួយគូរនេះមិនមែនជាអក្សរចិនពេញលក្ខណៈទេតែវាជានិមិត្តសញ្ញានៃសិរីមង្គលរបស់ចិនតែប៉ុណ្ណោះ ។

-ទីបី ៖ ការអុកឡុកបន្ទប់ផ្សំដំណេក

ការអុកឡុកបន្ទប់ផ្សំដំណេកឬហៅម្យ៉ាងទៀតថា "**ការអុកឡុកបន្ទប់ថ្មី**" ជាទូទៅការធ្វើពិធីនេះច្រើនធ្វើឡើងនៅយប់ថ្ងៃរៀបពិធីមង្គលការ ស្ទើរតែអាចរាប់ថាជា "**កម្មវិធីចុងក្រោយបង្អស់**" នៃកម្មវិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍ អ្នកចូលរួមក្រៅពីកូនកំលោះ កូនក្រមុំចេញទៅសំខាន់បំផុតគឺយុវជនយុវនារីដែលមានវ័យស្រករនឹងកូនកំលោះកូនក្រមុំ អ្នកចូលរួមបង្កើតកម្មវិធីប្លែកៗផ្សេងៗគ្នាដូចជា ៖ ខាំផ្លែប៉ោម ជូនបារី ទូលប៉េងប៉ោង ។ល។ បង្ខំកូនកំលោះ កូនក្រមុំឱ្យធ្វើជាអ្នកសម្តែងធ្វើយ៉ាងណាឱ្យក្លាយជាបរិយាកាសមួយដែល "**អុកឡុក**" អ៊ូអរនិងសប្បាយ ។

ចំពោះទំនៀមទម្លាប់នៃការអុកឡុកបន្ទប់ផ្សំដំណេកនេះមានប្រភពមកពីចុងសម័យចាន់គ័រ កាលពីរជ្ជកាលថាំងមន្ត្រីរដ្ឋាភិបាលធ្លាប់បានចេញប្រកាសមិនឱ្យប្រកាន់យកទំនៀមទម្លាប់នេះទៀតទេ ប៉ុន្តែក្រោយរជ្ជកាលយួនមកទំនៀមទម្លាប់នៃការ "**អុកឡុកបន្ទប់ផ្សំដំណេក**" នេះក៏បានរុងរឿងឡើងវិញរាប់ពាន់ឆ្នាំហើយមិនកែប្រែ ។

-ទីបួន ៖ ចែកស៊ុតក្រហម

ចែកស៊ុតមាន់ដែលជ្រលក់ល័ក្ខពណ៌ក្រហមទៅឱ្យសាច់ញាតិ ឬមិត្តភក្តិ គឺជាប្រពៃណីមួយដែលបង្ហាញអំពីទំនៀមទម្លាប់ក្នុងការចូលរួមអបអរឬរីករាយនឹងរឿងល្អអ្វីមួយ។ ជាទូទៅគេច្រើនឃើញធ្វើក្នុងពិធីរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ការសម្រាលកូនឬបង្កក់កូន ។ល។ ជាទូទៅគេយល់ថា **ស៊ុតក្រហម** គឺជាវត្ថុសិរីមង្គលដែលតំណាងឱ្យភាពរុងរឿង។ កាលពីដើមសម័យរជ្ជកាលឈីង មនុស្សម្នាបានប្រើល័ក្ខណចម្រុះពណ៌ដើម្បីមកលាបលើពងមាន់បន្ទាប់មកដាក់ក្នុងទឹកស្ងោឱ្យឆ្អិន រួចយកជូនគ្នាទៅវិញទៅមកនៅពេលចូលឆ្នាំថ្មី។ ប្រហែលជាមកដល់រជ្ជកាលយួននិងម៉េង ទើបទំនៀមនេះកែប្រែក្លាយទៅជាជូនគ្នាតែនៅក្នុងកម្មវិធីមង្គលទៅវិញចំណែកឯពណ៌ល័ក្ខដែលយកមកលាបស៊ុតក៏ជ្រើសរើសយកតែពណ៌ក្រហមមួយពណ៌មកប្រើវិញជាបណ្តើរៗ។

ស៊ុតដែលជ្រលក់
ល័ក្ខពណ៌ក្រហម

-ទីប្រាំ ៖ ពិធី "ជ័រចូវ"

ពិធី "**ជ័រចូវ**" ដែលមានន័យថា "**ពិធីចាប់យកជោគវាសនា**" ឬខួបកំណើតគំរប់១ឆ្នាំ "**ជ័រចូវ**" ក៏ហៅថា "**ស៊ីកចូវ**" ឬ "**ជ័រលឺ**" ។ល។ គឺជាទំនៀមទម្លាប់ប្រពៃណីរបស់ប្រជាជនចិន។ របៀបនៃការរៀបចំពិធីចាប់យកជោគវាសនាមានលក្ខណៈដូចខាងក្រោម ៖

នៅពេលដែលបុត្រធីតារបស់ខ្លួនមានអាយុគំរប់១ខួប ឪពុកម្ដាយបានយកវត្ថុលេងគ្រប់មុខដូចជា ត្រា សៀវភៅធម៌ ជក់ ក្ដារគិតលេខចិន ប្រាក់កាក់ សៀវភៅគណនី គ្រឿងអលង្ការ ផ្កា ម្សៅ ក្រែម ចំណីអាហារ ។ល។ បើសិនជាកូនស្រីគេត្រូវដាក់ថែមនូវស្ន៊ៀតសក់ វែក គ្រឿងផ្ទះបាយ កន្ត្រៃ ខ្សែម៉ែត្រ អំបោះ (គ្រឿងដេប៉ាក់)។ល។ ដាក់ក្នុងកញ្ច្រែង ដើម្បីឱ្យបុត្រធីតារើសយកតាមចិត្តរបស់ខ្លួន ដើម្បីទស្សទាយពីនិស្ស័យ ចិត្តគំនិតចំណាប់អារម្មណ៍ ឆន្ទៈ និងជោគវាសនារបស់កុមារនោះនៅថ្ងៃអនាគត។ មានការនិយាយតៗ ទំនៀមទម្លាប់នេះមានប្រភពមកពីរឿង "**ស៊ុនឈានស៊ានស៊ឺក**" ។ កាលពីរជ្ជកាលសួយនិងរជ្ជកាលថាងដោយសារប្រទេសចិនមានការបង្រួបបង្រួមទើបទំនៀមទម្លាប់នៃពិធីចាប់យកជោគវាសនាត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយមកដល់ភូមិភាគកណ្ដាល ហើយផ្សព្វផ្សាយពាសពេញផ្ទៃប្រទេសចិន។ នៅរជ្ជកាលម៉េងសូម្បីតែមួកមន្ត្រីនិងមកុដិមាសក៏ត្រូវបានគេដាក់ចូលក្នុងកញ្ច្រែងដើម្បីឱ្យទារកទារិការើសផងដែរ ហើយទំនៀមទម្លាប់នេះក៏បន្តមករហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ។

-ទីប្រាំមួយ ៖ លុយសង្កត់អាយុ ឬលុយតិកអៀ

ពាក្យថា "**សួយ**" មានន័យថាអាយុ និងពាក្យថា "**សួយ**" មានន័យថាខ្មោចព្រាយបិសាចនៅក្នុងភាសាចិនគឺមានសូរដូចគ្នាដូចនេះពាក្យថា "**យ៉ាសួយ**" ដែលមានន័យថាសង្កត់អាយុគឺមានសូរសម្លេងដូច "**យ៉ាសួយ**" ដែលមានន័យថាសង្កត់ខ្មោចព្រាយបិសាចដែរ។ នៅយប់ថ្ងៃដាច់ឆ្នាំចាស់ឆ្លងចូលឆ្នាំថ្មីឱ្យលុយតិកអៀទៅក្មេងគោលបំណងគឺដើម្បីសូមសេចក្ដីសុខសប្បាយរំដោះគ្រោះឧបទ្រពចង្រៃ។ ព្រោះប្រជាជនចិន

បុរាណយល់ថានៅយប់ថ្ងៃដាច់ឆ្នាំ ខ្មោចព្រាយបិសាចនឹងមកកាន់ទីលំនៅរបស់ប្រជារាស្ត្រ ដាក់មន្តអាគមកូនក្មេងគឺមានកម្លាំងខ្សោយ ធាតុឈ្មោលតិចងាយនឹងទទួលរងការយាយី ពីខ្មោចព្រាយបិសាចណាស់ដូចនេះត្រូវពឹងលើប្រាក់កាក់ដែលមានធាតុដែកអាចជួយបណ្តេញ ធាតុញីយកឈ្នះលើខ្មោចព្រាយបិសាចបាន និងនាំមកនូវសិរីមង្គល។ បើតាមកំណត់ត្រា ជាលាយលក្ខអក្សរប្រហែលជានៅសម័យរជ្ជកាលចាំងសុទ្ធមានកត់ត្រាថា ៖ នៅពេល ចូលឆ្នាំចិនគឺមានទំនៀមទម្លាប់យកប្រាក់កាក់ធម្មតាមកជាជំនូនជូនពរនៅថ្ងៃចូលឆ្នាំថ្មី។ ចំពោះគ្រួសារកសិករដែលក្រីក្រគ្មានប្រាក់ក៏ប្រើប្រាស់សំបកដើមល្ងមកធ្វើជាវត្ថុសម្រាប់ បណ្តេញខ្មោចព្រាយបីសាចជំនួសវិញ ដោយគិតតាមអាយុរបស់ក្មេងរួចដោតនឹងខ្សែ អំបោះយកពាក់ ឬក៏សៀតក្នុងហោប៉ៅអាវ ប៉ុន្តែគោលបំណងនៃការបណ្តេញខ្មោច ឬ "**សង្កត់ខ្មោច**" នៅតែដដែល។

-ទីប្រាំពីរ ៖ ជូនពរខួបកំណើត

ការឆ្លងបុណ្យខួបកំណើតរបស់យុវវ័យចិនត្រូវបានកត់ត្រាជាលើកដំបូងបំផុតនៅរជ្ជ កាលចាំងកាលណោះគឺគេចៀនន៌ដើម្បីអបអរបុណ្យកំណើតរហូតមកដល់រជ្ជកាលសុង ទើបមានទំនៀមទម្លាប់ក្នុងការធ្វើពិធីអបអរខួបកំណើត។ ពិធីអបអរខួបកំណើតជាទូទៅ គេប្រារព្ធធ្វើឡើងនៅគំរប់១០ឆ្នាំម្តង ប៉ុន្តែក៏មានតំបន់ខ្លះនិយាយថា "**ធ្វើនៅគំរប់អាយុ ៩ឆ្នាំម្តងគឺមិនធ្វើនៅគំរប់១០ឆ្នាំទេ**"។ នៅថ្ងៃអបអរខួបកំណើតមិត្តភក្តិបងប្អូនសុទ្ធ តែនាំយកអំណោយដើម្បីចូលរួមជូនពរ។ ពិធីអបអរប្រារព្ធធ្វើនៅក្នុងសាលអបអរ ! នៅចំ កណ្តាលសាលមានសរសេរអក្សរ "**សូវ**" ដែលមានន័យថា "**អាយុវែង**" នៅមុខនោះ តំរៀបនូវផ្ទាំងគំនូរដែលជូនពរខួបកំណើត ពាក្យទំនឹបជូនពរក្នុងពិធីខួបកំណើតមាន **ផ្លែ សូដាអាយុវែង** បង្អែមផ្សេងៗ។ អ្នកដែលជាម្ចាស់កម្មវិធីអង្គុយនៅចំកណ្តាលពិធី មិត្តភក្តិនិងសាច់ញាតិត្រូវចូលទៅជូនពរទៅតាមលំដាប់វ័យ។ ក្រោយពេលពិធីជូនពរចប់ សព្វគ្រប់គឺចូលដល់ពិធីសោយភោជនីអាហារ។ មុខម្ហូបមួយមុខចុងក្រោយដែលសំខាន់ បំផុតនោះគឺ "**មីអាយុវែង**" មានន័យថាឱ្យមានអាយុយឺនយូរ។

ផ្លែសេដា

-ទីប្រាំបី ៖ ការបិទអក្សរលាភបញ្ច្រាស់

ចំពោះទំនៀមទម្លាប់នៃការបិទអក្សរលាភបញ្ច្រាស់នេះមានទាក់ទងនឹងរឿងមួយថា ៖ តាមការនិយាយតៗគ្នាមកថានៅមុនថ្ងៃចូលឆ្នាំចិនមួយថ្ងៃនៅរជ្ជកាលឆេង មេការនៅដំណាក់ព្រះអង្គម្ចាស់កុងម្នាក់ គាត់ធ្វើតាមទំនៀមទម្លាប់សរសេរអក្សរ "**លាភ**" មួយយ៉ាងធំរួចហៅឱ្យអ្នកបំរើយកទៅបិទនៅលើទ្វារធំ អ្នកបំរើនោះមិនចេះអក្សរក៏យកអក្សរ "**លាភ**" មកបិទបញ្ច្រាស់។ មហេសីរបស់ព្រះអង្គម្ចាស់កុងមើលឃើញហើយមានការខឹងសម្បាខ្លាំងណាស់មានបំណងចង់ដាក់ពិន័យដោយវាយនឹងរំពាត់។ មេការមើលឃើញហេតុការណ៍មិនសូវល្អខ្លាចពាក់ព័ន្ធដល់ខ្លួនក៏ប្រញាប់ប្រញាល់លុតជង្គង់ចុះរួចនិយាយថា "ខ្ញុំបាទឮសូរគេនិយាយថាព្រះអង្គម្ចាស់កុងមានទេវតាទ្រព្យសំណាងនៅតាមថៃរក្សាឥឡូវនេះសំណាងធំលាភធំពិតជាមកដល់ហើយដោយពាក្យថា "**បញ្ច្រាស់**" និងពាក្យថា "**មកដល់**" គឺមានសូរសម្លេងដូចគ្នាដូចនេះ "**អក្សរលាភធំបញ្ច្រាស់**" គឺមានសម្លេងដូចនឹងពាក្យថា "**លាភធំមកដល់**"។ ដូចនេះគឺពិតជាប្រថ្នូលដ៏ល្អមួយព្រះអង្គម្ចាស់កុងស្តាប់ឮហើយគិតថាសមហេតុសមផលក្នុងចិត្តគិតថាអញ្ចឹងសោះបានជាអ្នកដំណើរដែលឆ្លងកាត់តាមផ្លូវសុទ្ធតែនិយាយថាដំណាក់ព្រះអង្គម្ចាស់កុងលាភមកដល់ហើយ។ គិតបែបនេះក៏ឱ្យរង្វាន់ដល់មេការនិងអ្នកបំរើម្នាក់៥០តំឡឹង។ ក្រោយមកទៀតទំនៀមទម្លាប់នៃការបិទអក្សរ "**លាភ**" បញ្ច្រាស់នេះក៏បន្តមកដល់ប្រជារាស្ត្រសាមញ្ញទូទៅ។

អក្សរលាភបញ្ច្រាស់

-ទីប្រាំបួន ៖ ការចាក់កាកថ្នាំ

នៅប្រទេសចិនតែងតែមានអ្នកដែលប្រើប្រាស់មើមថ្នាំចិនដែលស្ងោររួចហើយនោះយកវាទៅរោយឬចាក់នៅលើផ្លូវឬច្រកផ្លូវនានា នេះសរបញ្ជាក់ឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់ណាស់នូវការបំផ្លាញប្រយោជន៍សាធារណៈនិងការដាក់គ្រោះចង្រៃឱ្យអ្នកដទៃ។ បើតាមការនិយាយតៗគ្នាមកថា ៖ គោលគំនិតរបស់អ្នកដែលធ្វើនោះគឺសង្ឃឹមថាពេលដែលចាក់កាកថ្នាំនៅលើផ្លូវថ្នល់ហើយនោះនឹងមានអ្នកដំណើរដើរជាន់ដោយមិនដឹងខ្លួនពេលនោះនឹងនាំយកនូវជំងឺរបស់ខ្លួនទៅជាមួយដែរ។ ដូច្នេះហើយបើនិយាយបញ្ច្រាសមកវិញជនជាតិចិនគឺមានតំណមមិនត្រូវដើរជាន់លើកម្ទេចកាកថ្នាំដែលគេយកមករោយឬចាក់លើផ្លូវថ្នល់នោះឡើយ។ ហេតុដូចនេះហើយក៏មានទំនៀមទម្លាប់មួយដែលឱ្យឈ្មោះថា “**បោះបង់ជំងឺ១០០មុខ**” ទំនៀមនេះគេច្រើនធ្វើឡើងនៅថ្ងៃទី១ ខែ១ចិន ឬយប់ថ្ងៃដាច់ឆ្នាំស្ត្រីចិននាំគ្នាដើរជាជួរមកដល់ក្បែរស្ពានក៏យកឆ្នាំងដីឬក៏ឧបករណ៍សំរាប់ស្ងោរថ្នាំចិនដែលមានដាក់កាកថ្នាំចិនពេញនោះបោះទៅឆ្នេរខ្សាច់ឬក៏បោះចូលក្នុងទឹកទន្លេទំនៀមនេះគឺធ្វើឡើងដើម្បីបញ្ជាក់ថា “**បើមានជំងឺបណ្តេញជំងឺ បើគ្មានជំងឺគឺការពារជំងឺ**” ។

-ទីដប់ ៖ តំណាមមិនឱ្យជាន់ខឿនទ្វារឬធរណីទ្វារ

មានពួគេនិយាយតៗគ្នាថាកាលពីយូរលង់ណាស់មកហើយមានគ្រួសារមួយដោយសារខ្ទីលុយគេធ្វើបុណ្យសពឪពុកក៏ក្លាយទៅជាមានបំណុលជាប់ខ្លួន។ ថ្ងៃមួយម្ចាស់បំណុលមកទារបំណុលជើងទាំង២ជាន់លើធរណីទ្វារបន្ទាប់មកអង្គុយនៅលើតៅវាល់អង្ករក្រោយពេលដែលម្ចាស់បំណុលត្រលប់ទៅវិញម្ចាស់ផ្ទះនោះក៏ឈឺរហូតមិនជាសះស្បើយសោះឡើយមានគេនិយាយថា ៖ ធរណីទ្វារគឺជាបំពង់ករបស់មេគ្រួសារនៅពេលដែលគេជាន់ពីលើបែបនេះគឺមិនអាចដកដង្ហើមរួចទេចាប់តាំងពីពេលនោះមកក៏ក្លាយទៅជាច្បាប់ទម្លាប់ ! មានមនុស្សជាច្រើនមានតំណាមមិនឱ្យអ្នកដទៃយកជើងជាន់លើធរណីទ្វារផ្ទះខ្លួនឡើយ។ តាមការពិតទៅច្បាប់ទម្លាប់មួយនេះមានតាំងពីមុនរជ្ជកាលឈីងទៅទៀតនៅក្នុងគម្ពី "**លីជី**" បានកំណត់ថា ៖ "**នៅពេលដែលចេញចូលផ្ទះអ្នកដទៃត្រូវដើរឆ្លងដោយបញ្ចិតខ្លួននៅក្បែរឈើខ្លីដែលគេដោតបញ្ឈរនៅចំកណ្តាលទ្វារផ្ទះ ហើយត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នកុំឱ្យជាន់លើធរណីផ្ទះគេអោយសោះ**"។ នៅរជ្ជកាលហាន់មានជំនឿលើទេវតាថែរក្សាទ្វារ ការគោរពបូជាទេវតាថែរក្សាទ្វារគឺប្រែក្លាយពីគោរពនៅតាមវត្តអារាមមកជាការគោរពនៅតាមផ្ទះទៅវិញ។ ដូច្នេះហើយទើបជំរុញឱ្យតំណាមក្នុងការជាន់លើធរណីទ្វារនេះក្លាយទៅជាច្បាប់មួយដ៏តឹងរឹងរបស់ប្រជាជនចិន ។

-ទីដប់មួយ ៖ ការដុតក្រដាសសែន

មានការនិយាយតៗគ្នាមកថាបងប្រុសរបស់ឆាយលុន ដែលជាអ្នកផលិតក្រដាសមុនគេបំផុតរបស់ប្រទេសចិនឈ្មោះឆាយម៉ក់ គាត់បានរៀនផលិតក្រដាសពីបងប្អូនប្រុសរបស់គាត់រួចបានបង្កើតសិប្បកម្មផលិតក្រដាសដោយខ្លួនឯងដោយសារបច្ចេកទេស គាត់អន់ ដូច្នេះហើយគុណភាពក្រដាសក៏អន់ដែរ ក្រដាសមានលក្ខណៈគគ្រើម មិនរលោងលក់មិនដាច់សោះ។ ដូច្នេះប្រពន្ធគាត់ក៏ធ្វើពុតជាឈឺស្លាប់រួចហើយបង្គាប់ឱ្យឆាយម៉ក់ដុតក្រដាសរួចក៏រស់ឡើងវិញ។ អ្នកដែលឈរមើលជឿថាជាការពិតដូច្នេះហើយក្រដាសដែលសល់

តាំងពីមុនក៏លក់ដាច់អស់មួយរំពេច។ ការដុតក្រដាសសែនគឺជាប្រពៃណីមួយរបស់ប្រជាជនចិនសម្រាប់ពិធីបុណ្យសព ឬសែនព្រេនអ្វីមួយ ។ “**លុយក្រដាស**” កាលពីបុរាណហៅថា “**លុយខ្មោច**” ក្នុងនោះរួមមានលុយកាក់ក្រដាសដែលគេយកក្រដាសពណ៌លឿងឆ្លាក់ចេញជារាងដូចជាប្រាក់កាក់រាងមូលនិងយកទឹកមាសមកលាបពីលើរួចបត់ធ្វើដូចជាដុំមាស ឬក៏យកក្រដាសទៅបោះពុម្ពធ្វើជាលុយខ្មោច។ល។ មានជាច្រើនប្រភេទ។ ចំពោះបរិវេណនៃការប្រើប្រាស់មានបាចតាមផ្លូវនៅពេលហែរសពនៅពេលសែនដោយឬព្យួរនៅលើផ្លូវឬក៏ដុតនៅមុខស្លាកព្រលឹងជាដើម ចំណែកឯការប្រើក្រដាសដុតសែនជំនួសលុយនេះមានកើតឡើងនៅក្រោយសម័យតុងហាន់ដែលឆាយលុនផលិតក្រដាសទៅទៀតប្រពៃណីមួយនេះបានបន្តរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃគឺមានរយៈពេលជាងពីរពាន់ឆ្នាំមកហើយ ។

ប្រាក់ក្រដាសសម្រាប់សែន

-ទីដប់ពីរ ៖ ការរាំនាគ

រាំនាគគឺអច្ឆរិយវត្ថុដែលគេគោរពបូជានៅក្នុងរូបគំនូរតាំងពីបុរាណ។ នៅក្នុងការកត់ត្រាដែលមាននៅក្នុងគម្ពី “**ហាន់ស៊ូ**” បានកត់ត្រាថា ៖ នៅរជ្ជកាលហាន់ នាគដែលរាំមានប្រវែងពី៣០-៤០ម៉ែត្រឡើងទៅគឺមានមនុស្សជាង១០នាក់សម្ដែង។ អ្នកសម្ដែងដែលរាំនាគគឺយកសូត្រព្រៃមកដេរចេញជាខ្លួននាគ ថែមទាំងមានក្បាលនាគនិងកន្ទុយនាគ។ ចំណែកឯការសម្ដែងនោះទៀតសោតគឺដើម្បីកំសាន្តនិងជារបាំម្យ៉ាងផងដែរ។ នៅរជ្ជកាលថាងនិងរជ្ជកាលសុង “**ការរាំនាគ**” ឬ “**ការរាំនាគភ្លើង**” គឺជាការសម្ដែងមួយប្រភេទដែលឧស្សាហ៍ឃើញជាងគេ។

ការរាំនាគ

-ទីដប់បី ៖ ការរាំតោ

សត្វតោមានប្រភពកំណើតមកពីទ្វីបអាហ្វ្រិកនិងអាមេរិកខាងត្បូងរហូតដល់ក្រោយសម័យរជ្ជកាលហាន់ទើបនាំចូលមកប្រទេសចិន។ ជាទូទៅគេយល់ឃើញថារបាំតោបានកើតមានឡើងនៅសម័យសាមកុកឬនគរ ៣ ដំបូងឡើយវាពេញនិយមនៅតាមជួរកងទ័ពបន្ទាប់មកទើបផ្សព្វផ្សាយពេញក្នុងស្រទាប់ប្រជារាស្ត្រសាមញ្ញហើយក្លាយទៅជាល្បែងកំសាន្តដ៏សាមញ្ញមួយរបស់ប្រជាជនចិន។ នៅរៀងរាល់ពេលចូលឆ្នាំចិនឬក៏ទទួលទេវតាឆ្នាំថ្មីឬក៏កម្មវិធីប្រកួតប្រជែងផ្សេងៗ របាំតោតែងតែបង្ហាញខ្លួននៅតាមស្រុកភូមិនិងទីប្រជុំជននានាបានបន្ថែមនូវបរិយាកាសរីករាយថែមមួយកំរិតទៀត។ នៅសម័យរជ្ជកាលថាងនៅមានរបាំតោ៥ជួបគ្នានៅពេលសម្តែងគឺមានមនុស្សតែងខ្លួនសម្តែងជាតោ៥ ដែលមានពាក់

ក្បាលគោពណ៌ខុសៗគ្នាទាំង៥ នៅពីមុខគោនីមួយៗមានមនុស្ស២នាក់ ពាក់កន្សែងបង់ក ពណ៌ក្រហមដែលមានឈ្មោះថា "**អ្នកដឹកនាំសត្វគោ**" ដើរពីមុខគោនាំផ្លូវគោដោយមានកាន់ផ្តិតញ៉ោះនាំផ្លូវសត្វគោ អ្នកដែលសម្តែងសត្វគោមានក្បាច់និងកាយវិការរាំសព្វបែបយ៉ាង នៅក្បែរនោះមានមនុស្សជាង១០០នាក់ច្រៀងអម ដោយពួកគេច្រៀងបទ ៖ "**សន្តិភាពរីករាយ**" ។ របាំគោដែលជារបាំប្រជាប្រិយជនជាតិចិនមាន២ប្រភេទគឺរបាំគោក្បាច់គុណខាងជើងនិងរបាំគោអក្សរសាស្ត្រខាងត្បូង ។

-ទីជប់បួន ៖ វត្ថុសិរីមង្គល

ចាប់តាំងពីបុរាណមកប្រជាជនចិនមានចំណាប់អារម្មណ៍និងជំនឿទៅលើវត្ថុសិរីមង្គល និងវត្ថុលាភសំណាងខ្លាំងណាស់។ ចំពោះពាក្យបំប្រួញនៃពាក្យថា "**សិរីមង្គល**" នេះនៅតាំងពីបុរាណបានលេចឡើងហើយពាក្យថា "**ជី**" ដែលមានន័យថាភ័ព្វសំណាងគឺមានទាក់ទងនឹងរឿងផ្នែកលាភសក្ការៈ ចំណែកពាក្យថា "**សុាំង**" ដែលមានន័យថា **ជោគល្អ** ឬ **ប្រផ្នូលល្អ** វាគឺជានិមិត្តរូបនៃការអបអរនិងអ្វីដែលគួរតែអបអរសាទរ។ រាប់ពាន់ឆ្នាំមកហើយវត្ថុសិរីមង្គលរបស់ជនជាតិចិនមានច្រើនណាស់ បរិវេណនៃការប្រើប្រាស់របស់វាមានភាពទូលំទូលាយ ជាក់ស្តែងមិនត្រឹមតែមាននៅក្នុងការហូបចុកស្នាក់នៅ ពិធីមង្គលនានាដូចជា ពិធីរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ បង្កក់កូនចៅ បុណ្យចម្រើនព្រះជន្មឬបុណ្យកំណើត បុណ្យប្រពៃណីផ្សេងៗ ឬក៏ការកំសាន្តសប្បាយតាមបែបប្រជាប្រិយ។ល។ មិនតែប៉ុណ្ណោះវាថែមទាំងលេចឡើងនៅក្នុងសកម្មភាពនយោបាយ សេដ្ឋកិច្ច សាសនារបស់ចិនជាដើម វត្ថុសិរីមង្គលទាំងអស់នោះរួមមាន ៖ សត្វនាគ ហង្ស សត្វឃីលីងឬសិង្ហទេព ផ្លែសុជាផ្កាមូតាន ជើងប្រាក់ និងថូជាក់ប្រាក់ ទេវតាទ្រព្យ សត្វទន្សាយ ផ្លែទទឹម គង់សេអ៊ីមប្រទានបុត្រ សត្វប្រជៀវ យូអ៊ី បងប្អូនតំបន់ត្រជាក់ទាំង៣ គឺស្រល់ អង្គារសិល្ប៍ និងឬស្សីកុក ប្រើស និងបូចិន។ល។

ទី១-សត្វនាគ ៖ រាប់ពាន់ឆ្នាំមកហើយ នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់ប្រជាជនចិន សត្វនាគគឺជាទេវតានៃពពកភ្លៀង។ ការគោរពបូជាទៅលើសត្វនាគគឺមានអត្ថន័យជាវប្បធម៌ដូចខាងក្រោម ៖ ១-គេបានចាត់ទុកនាគជារៀមច្បងនៃសត្វល្អទាំងឡាយ ២- គេបានចាត់

សត្វនាគក្នុងចំណោមសត្វទេពទាំងបួន

ទុកនាគជាទេវតាដែលតាមថែរក្សាគេ ៣-គេបានចាត់ទុកនាគជាទេវតាទឹក ៤-មនុស្សបានចាត់ទុកនិងប្រៀបធៀបខ្លួនឯងជានាគ។ បើតាមឯកសារបុរាណបានបញ្ជាក់ថា ៖ ប្រាំមួយពាន់ឆ្នាំមុនមនុស្សនៅលើសម័យវប្បធម៌យ៉ាងសាវ គឺឆ្លងកាត់ការស្នួនរូបសំណាកសត្វនាគនេះបង្ហាញឱ្យឃើញពីគំនិតនៃការចាត់ទុកថា **"សត្វនាគជារៀមច្បងនៃសត្វល្អទាំងឡាយ"** មនុស្សម្នាគោរពបូជាសត្វនាគក្នុងគោលបំណងគឺចង់បានការបញ្ចៀសឧបទ្រពចង្រៃនាំមកនូវសិរីមង្គលនិងសុភមង្គល។ រាប់ពាន់ឆ្នាំមកហើយនៅក្នុងប្រទេសចិនសត្វនាគបានក្លាយនិមិត្តរូបនៃភាពហោះហើរជាទេវដែលមានកម្លាំងអាចសម្រេចកិច្ចការគ្រប់មុខសត្វនាគគឺជាសត្វទេពមួយក្នុងចំណោមសត្វទេពទាំង៤ ដែលមាន ហង្ស ឈីលីង និងអណ្តើក ។

ទី២-សត្វហង្ស ៖ តាំងពីបុរាណមកសត្វហង្សគឺជាសត្វទេពសិរីមង្គលដែលស្ថិតនៅក្នុងចិត្តរបស់ប្រជាជនចិន។ ប្រសិនបើស្តេចគ្មានគុណធម៌កាន់កាប់តំណែងធ្វើឱ្យប្រជារាស្ត្រពិបាករស់នៅ សត្វហង្សគឺមិនបង្ហាញខ្លួនឡើយ ។ ពីព្រោះសត្វហង្សគឺមានអត្តចរិតមិនចូលចិត្តនៅលាយឡំជាមួយភាពស្មោគគ្រោកខ្មៅកខ្វក់ឡើយ តែបែរជាចូលចិត្តនៅរាប់

អានជាមួយអ្នកដែលមានចិត្តស្លូតត្រង់ ស្រស់ស្អាត និងយុត្តិធម៌។ គឺមានតែនៅពេលប្រទេសបានសុខសន្តិភាព ស្អាតស្អំ ទើបសត្វហង្សចុះមកឋានមនុស្សលោក។ នៅពេលដែលសត្វហង្សបង្ហាញខ្លួន សត្វបក្សីទេពជាច្រើនក៏បង្ហាញខ្លួនផងដែរដូចពាក្យមួយពោលថា "**បក្សីរយពាន់ទទួលហង្សទេព**" ដូចនេះទើបធ្វើអោយកាន់តែបន្ថែមបរិយាកាសរីករាយមួយកំរិតទៀត ។ មានការនិយាយតៗគ្នាថាកាលពីបុរាណនៅសម័យដែលយ៉ាវ សុន និង អ៊ី និងសម័យដែលចូវកុងកាន់កាប់តំណែងគេធ្លាប់បានឃើញសត្វហង្សបង្ហាញខ្លួននៅស្ថានមនុស្ស។ ចាប់តាំងពីពេលនោះមកប្រជាជនមិនបានឃើញហង្សទេពចុះមកស្ថានមនុស្សដោយផ្ទាល់ភ្នែកទៀតទេ។ មនុស្សលោកបានយកបំណងប្រាថ្នាដែលចង់បានសុភមង្គលពឹងពាក់ទៅលើការគោរពបូជាចំពោះសត្វហង្ស ដូច្នេះហើយទើបសត្វហង្សក្លាយទៅជានិមិត្តរូបនៃភាពរីករាយនិងសុភមង្គល ។

ទី៣-សត្វឈីលីន ៖ តើនៅឯណាអាចរកឃើញមុខមាត់ពិតរបស់សត្វឈីលីងនោះ? ការពិតទៅសត្វឈីលីងក៏ដូចជាសត្វនាគនិងសត្វហង្សដែរ គឺសុទ្ធតែជាសត្វដែលកើតឡើងដោយការស្រមើលស្រមៃតាមបែបសិល្បៈរបស់ប្រជាជនចិនហើយរស់នៅក្នុងស្មារតីនិងផ្នត់គំនិតរបស់ប្រជាជនចិនរហូតមក។ សត្វឈីលីងគឺកើតឡើងនៅលើមូលដ្ឋាននៃសត្វប្រើសហើយរួមបញ្ចូលគ្នានូវលក្ខណៈពិសេសរបស់សត្វដទៃទៀត។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមានមនុស្សភាគច្រើនបានហៅសត្វឈីលីងហៅថា "**ឃិនសូវ**" ឬ "**ឃ្វយសូវ**" មានន័យថាសត្វទេព។ សត្វឈីលីងក៏ដូចជាសត្វហង្សដែរ គឺមិនងាយនិងបង្ហាញខ្លួនឡើយ គឺមានតែនៅពេលដែលប្រទេសបានសុខសន្តិភាព ចម្រើនរុងរឿងទើបបង្ហាញខ្លួន។ ដូចនេះហើយទើបអ្នកគ្រប់គ្រងសម័យបុរាណមិនបានយកសត្វឈីលីង

ជានិមិត្តរូបនៃការគ្រប់គ្រងប្រទេសដ៏ឈ្លាសវៃរបស់ពួកគេ។ បើគិតទៅមានតែប្រជារាស្ត្រទើបមានលក្ខណៈរូបិយជាងពីព្រោះពួកគេយល់ថាភាពស័ក្តិសិទ្ធរបស់សត្វឈីលីងគឺការ **"ប្រទានបុត្រធីតា"** ដល់ពួកគេដែលធ្វើឱ្យពួកគេអាចជានាបាននូវពូជពង្សត្រកូលរបស់ពួកគេអាចមានកូនពូនជាចៅ ។

ទី៤-ផ្លែសេដា ៖ នៅក្នុងចិត្តរបស់ប្រជាជនចិន ផ្លែសូដាគឺមានពាក់ព័ន្ធនឹងអាយុវែង អារុក្សអារក្ស ទេវតា។ល។ ដូចនេះហើយទើបមានគេហៅថា **"សេដាទេព"** **"សេដាអាយុវែង"** ជាដើមរហូតមកដល់ពេលនេះ មនុស្សម្នានៅតែចាត់ទុកផ្លែសេដាជាវត្ថុសេរីមង្គលដដែលនៅពេលជូនអំណោយខួបកំណើតត្រូវមានផ្លែសូដា ម្ហូប អាហារ បង្អែម នំនែកផ្សេងៗត្រូវធ្វើជារាងផ្លែសេដាដើម្បីផ្តល់ឱ្យមនុស្សម្នានូវការជូនពរដ៏ល្អប្រសើរមួយ។ អ្នកជនបទនៃប្រទេសចិននៅរៀងរាល់ពេលបុណ្យចូលឆ្នាំចិនគេតែងតែបិទរូបផ្លែសេដានៅលើទ្វារ មានតំបន់ខ្លះនៅថ្ងៃចូលឆ្នាំថ្ងៃទី១ ត្រូវតែហូបស៊ុបផ្លែសេដា ពីព្រោះគេយល់ថាផ្លែសេដាគឺមានធាតុមួយក្នុងចំណោមធាតុទាំង៥ គឺ ៖ **"ធាតុទឹក ដី ភ្លើង មាស ឈើ"** ដែលអាចបណ្តេញឧបទ្រពចង្រៃបាន។ ប៉ុន្តែផ្លែសេដាស្រស់មិនមែនមានទាំង៤រដូវទេ ដូច្នេះហើយទើបប្រជារាស្ត្រជ្រើសរើសវិធីចំអិននេះដោយចំអិនជាបីយ៉ាងដែលឱ្យឈ្មោះថា **មីសេដា** ដែលមានស្ទួលរសជាតិគ្រប់បែបយ៉ាងវាបានក្លាយជាអាហារដ៏ពិសេសសម្រាប់រៀបចំពិធីចម្រើនព្រះជន្មឬពិធីខួបកំណើត។ ចំណែកការគូររូបគំនូរផ្លែសេដាជូនជាអំណោយថ្ងៃបុណ្យចម្រើនព្រះជន្មឬបុណ្យខួបកំណើតគឺរិតតែជទង្វើដ៏ល្អមួយដែលមនុស្សជំនាន់ដើមនិយមចូលចិត្ត ។

ទី៥-ផ្កាមូតាន ៖ ផ្កាមូតានគឺជាផ្កាមួយប្រភេទដែលអ្នកបុរាណចិនយល់ឃើញថាជាផ្កាដែលល្អនិងស្រស់ស្អាតជាងគេបំផុត ។ អ្នកកវីសម័យរាជកាលថាំងលោក ភីយឹកស៊ីវបានពោលសរសើរផ្កាមូតានក្នុងកំណាព្យគាត់ថា **"បុប្ផាទាំងអស់ដែលរីកសុទ្ធតែចាញ់សម្រស់ផ្កាមូតាន មានតែមូតានទេទើបស្រស់ឆើតឆាយក្រអូបឈ្ងុយ ឈ្ងប់ដែលមានឈ្មោះដ៏ល្អថាជាស្តេចនៃបុប្ផា"** ។ ជាការពិតណាស់ផ្កា

មូតានគឺស្រស់ស្អាតថ្លៃថ្នូរទទួលបាននូវ

ការស្រលាញ់ចូលចិត្តពីប្រជាជនចិនរាប់
ពាន់ឆ្នាំមកហើយ។ នៅរជ្ជកាលថាង
ស្តេចថាង ស៊ានចុង នៅពេលធ្វើបុណ្យ
ចំរើនព្រះជន្មឱ្យស្នំឯក យ៉ាង បានដាក់
បញ្ជាឱ្យគេយកផ្កាមូតានមកពីឡុកយ៉ាង
ប៉ុន្មានដើងមកថ្វាយនៅពេលដែលផ្កា
មូតានរីកពិតជាស្រស់ឆើតឆាយក្លិនក្រអូបឈ្ងុយ ធ្វើឱ្យស្នំឯក យ៉ាង មើលមិនដាក់ភ្នែក ។ ស្តេច ថាំង ស៊ានចុង បានសរសើរផ្កាមូតានថាជាផ្កាល្អលេខមួយ និងបានដាក់រាជបញ្ជាឱ្យសាងសង់សួនផ្កាមូតាន និងដាក់ឈ្មោះឱ្យវាថាជា **ស្តេចនៃបុប្ផា** ។

ទី៦-ដើមលុយ និងផើងសន្សំទ្រព្យ ៖ ក្នុងការស្វែងរកភាពមានបាននិងទ្រព្យសម្បត្តិស្តុកស្តម្ភរបស់ជនជាតិចិនជាទូទៅគឺមានទំនាក់ទំនងជាមួយទៅនឹងការប្រមូលភោគផលដំណាំជាមិនខាន ។ ហើយម្យ៉ាងទៀតភាពស្តុកស្តម្ភនេះគឺមានទាក់ទងទៅនឹងមុខ

ទំនិញនៃសេដ្ឋកិច្ចដូច្នេះហើយទើបបានជាបង្កើតឱ្យមាននូវវត្ថុសិរីមង្គលដែលមានលក្ខណៈពិសេសទាក់ទងនឹងមុខទំនិញសេដ្ឋកិច្ចដូចជា ដើមលុយ ផើងសន្សំទ្រព្យជាដើម។ ដើមលុយបើតាមការនិយាយតៗគ្នាមកថាគឺជាដើមសិរីមង្គលម្យ៉ាងដែលអាចនាំលុយកាក់លាភសក្ការៈ មកឱ្យប្រជាជនបានតាមការនិយាយតគ្នាមកថានៅលើដើមលុយនេះ គឺមានមាសកាក់និងមាសស្លឹកនៅព្យួរណោងរណោងពេញដើមនៅពេលដែលយើងរង្គើដើមឬមែកឈើនោះនឹងជ្រុះមាសទាំងនោះចុះមករួចហើយក៏ដុះដុំមាសចេញមកទៀតមិនចេះអស់ឡើយ។ ចំណែកឯផើងសន្សំទ្រព្យវិញក៏ជាវត្ថុសិរីមង្គលម្យ៉ាងដែរកាលពីសម័យបុរាណប្រជាជន ដើម្បីបួងសួងសូមទ្រព្យសម្បត្តិពួកគេពេញនិយមក្នុងការជាវផើងសន្សំទ្រព្យទុកដាក់ក្នុងផ្ទះរៀងៗខ្លួនឬក៏យកក្រដាសក្រហមមកកាត់ចេញរាងជាដើមលុយ ឬ

ផើងសន្សំទ្រព្យ រួចយកមកបិទនៅលើទ្វារឬក៏បង្អួចដើម្បីបួងសួងសូមលាភសក្ការៈ ។

ទី៧-គង់សីអ៊ីមប្រទានបុត្រ ៖ ស្ត្រីជនជាតិចិនជំនាន់ដើមគោរពបូជាព្រះនាងគង់សីអ៊ីមក្នុងសាសនាព្រះពុទ្ធជំនឿដ៏ធំបំផុតនោះគឺជឿថាព្រះនាងគង់សីអ៊ីមអាចប្រទានបុត្រ។ គង់សីអ៊ីមមិនមែនជាព្រះដែលមានបុទ្ធានុភាពខ្លាំងលើសគេបំផុតនោះទេ ប៉ុន្តែដោយទ្រង់មានសមត្ថភាពក្នុងការប្រទានបុត្រដូចនេះហើយទើបនៅក្នុងសង្គមចិនគឺគោរពបូជាគង់សីអ៊ីមខ្លាំងណាស់សឹងតែអាចនិយាយបានថាគោរពជាងព្រះពុទ្ធសមគោត្តមទៅទៀត។ វិហារគង់សីអ៊ីម ឬក៏រូបបដិមាគង់សីអ៊ីមគឺមានពាសពេញប្រទេសចិន។ គង់សីអ៊ីមបានផ្សព្វផ្សាយចូលមកប្រទេសចិនតាមរយៈសាសនាព្រះពុទ្ធ ក្រោយពេលដែលគង់សីអ៊ីមចូលមកដល់ប្រទេសចិន វប្បធម៌មានការប៉ះពាល់យ៉ាងខ្លាំង ហើយការប្រែប្រួលខ្លាំងជាងគេនោះគឺការប្រែខ្លួនពីភេទប្រុសមកភេទស្រី **"រូបគំនូរគង់សីអ៊ីមប្រទានបុត្រ"** គឺជារូបគំនូរដែលផ្សព្វផ្សាយមានភាពទូលំទូលាយជាងគេ។ គឺជារូបសិរីមង្គលមួយដែលបួងសួងសូមកូនចៅច្រើន។ គង់សីអ៊ីមគឺជាពោធិសត្វដែលមានមហិទ្ធិឫទ្ធិ គ្មានព្រំដែន គ្មានអ្វីដែលទ្រង់ធ្វើមិនបាននោះទេ។

ទី៨-សត្វប្រជៀវ ៖ ជាទូទៅនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សយើង សត្វប្រជៀវជាសត្វមិនមានរូបរាងល្អក្នុងក្រសែភ្នែកយើងឡើយស្ទើរតែអាចនិយាយថាជាសត្វដែលមានរូបរាងអាក្រក់ ក៏ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាប្រជាជនចិនបែរជាយល់ថាវាជាសត្វសិរីមង្គលទៅវិញ? នោះគឺដោយសារពាក្យថាសត្វប្រជៀវជាភាសាចិនឈ្មោះថា **"ពានហ្វូ"** ហើយអក្សរ **"ហ្វូ"** នេះនិងអក្សរ **"ហ្វូ"** ដែលមានន័យថា **លាភសំណាង** គឺមានសូរដូចគ្នា។ នៅប្រទេសចិនសត្វប្រជៀវអាចចូលផ្សំជាមួយវត្ថុអ្វីផ្សេងដទៃទៀតបង្កើតបានជាវត្ថុសិរីមង្គលបានដូចជាប្រជាជនភាគខាងជើងនៃជនជាតិចិនបានឈូសសរសៃបីមករៀបធ្វើជារាងសត្វប្រជៀវរួចយកសំណ្ដែកក្រហមមកបិទធ្វើជាភ្នែក ចំហុយឱ្យឆ្អិនរួចយកមករៀបដាក់ចានដោយរបៀបផ្សេងៗគ្នាគឺមានអត្ថន័យផ្សេងៗគ្នា។ បើរៀបដាក់ចានពីរទល់មុខគ្នាគេហៅថា

“**ស៊ានហ្វូ**” មានន័យថា **លាភមួយគូ** បើរៀប៥ជារង្វង់គេហៅថា “**អ៊ូហ្វូ**” មានន័យថា **លាភសំណាងទាំង៥** ក្រៅពីនេះបើគេយកសត្វប្រចៀវ ផ្លែប៉េសឬសេដា លុយស្ពូកជាដើមមកដាក់ផ្សំជាមួយគ្នានោះគេហៅថា “**ហ្វូស្វូវស៊ានឈាន**” មានន័យថា “**ទាំងលាភសំណាង ទាំងអាយុវែងមានទាំងព្រម**” នេះជារូបតំនួរសិរីមង្គលមួយរបស់ប្រជាជនចិន ។

ទី៩-យូអ៊ី ៖ យូអ៊ីនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រចិន គឺជាអាវុធរបស់មេទ័ពឬមន្ត្រីធំៗ និងគ្រូពេទ្យរាជវាំងប្រើប្រាស់។ ដងរបស់យូអ៊ីធ្វើពីឆ្អឹងសត្វ ឬស្សី គុជ ស្ពាន់។ល។ ដោយគេឆ្លាក់ជារាងបេះដូងអ្នកដែលប្រើប្រាស់វាកាន់វាក្នុងដៃចង្អុលគូសវាសតាមចិត្ត។ យូអ៊ីនៅក្នុងស្រទាប់ប្រជារាស្ត្រទូទៅគេនិយមប្រើប្រាស់សម្រាប់អេះរមាស់។ សម័យឥឡូវនេះប្រវែង

របស់យូអ៊ីបានបង្រួញខ្លីហើយធ្វើអំពីដែក មាស ឈើ គុជស ថ្មកែវ ឬកំឬស្សី។ល។ ដើម្បីសម្រាប់កែកំសាន្ត និងតាំងលំអ។ ដោយសារឈ្មោះរបស់វាល្អមានសិរីមង្គល “**យូអ៊ី**” បានន័យថា “**សំរេចតាមប្រាថ្នា**” ដូចនេះហើយទើបទទួលបានការចាប់អារម្មណ៍និងមើលធ្ងន់ទៅលើវា។ ក្រៅពីនេះគេអាចយក “**យូអ៊ី**” ទៅធ្វើជាអំណោយក្នុងពិធីមង្គលការ ពិធីបុណ្យចំរើនព្រះជន្ម។ យូអ៊ីក៏អាចផ្គុំជាមួយវត្ថុដទៃទៀតបង្កើតបានជាវត្ថុសិរីមង្គលដែរ ឧទាហរណ៍ដូចជាយូអ៊ី១ដាក់នៅចន្លោះផ្លែទន្លាប់២ក្លាយទៅជា “**ស៊ឺកស៊ឺកយូអ៊ី**” មានន័យថា “**រឿងអ្វីក៏សំរេចដូចសេចក្តីប្រាថ្នា**” ជាដើម។ ក្រៅពីតុបតែងនៅពេលបុណ្យទានផ្សេងៗ ប្រជាជនចិនដែលមានជីវភាពធូរធារនិយមចូលចិត្តដាក់តាំង “**យូអ៊ី**” ក្នុងផ្ទះណាស់ ទី១-ជារូបភាពសិរីមង្គល ទី២-ដើម្បីបង្ហាញពីភាពស្តុកស្តម្ភហ៊ឺហារបស់គេ ។

ទី១០-មិត្តភក្តិតំបន់ត្រជាក់ទាំង៣ ឬស្សី ស្រល់ និងផ្កាអង្គារសិល្ប៍ ៖ ស្រល់ ឬស្សី និងផ្កាអង្គារសិល្ប៍វត្ថុទាំង៣ ផ្គុំគ្នាឱ្យឈ្មោះថា “**មិត្តភក្តិតំបន់ត្រជាក់មានន័យថាមិត្តសំលាញ់ក្នុងតំបន់ត្រជាក់**”។ ពួកគេគឺជាវត្ថុនិមិត្តរូប ឬក៏ជាសាក្ខីភាពនៃស្មារតីមិនចុះចាញ់នូវភាពលំបាកដែលអ្នកករីនិពន្ធចិនតែងតែលើកសរសើរ។ ស្រល់គឺជា “**រៀមច្បងនៃរុក្ខជាតិទាំងឡាយ**” ដើមស្រល់នៅប្រទេសចិនមានច្រើនប្រភេទប្លែកៗគ្នារហូតដល់ជាងម្ភៃប្រភេទហើយថែមទាំងជាឈើដែលមានដើមស្អាត និង

មើលទៅល្អមាំមួនថែមទាំងមានរហ័សនាមថា **អមតៈ** ផងដែរ។ ប្រទេសចិនក៏ជាស្រុកកំណើតរបស់ឬស្សីផងដែរ ឬស្សីនិងប្រទេសចិនគឺមាននិស្ស័យនឹងគ្នាណាស់ សៀវភៅដំបូងបំផុតរបស់ចិនឈ្មោះថា **"រនាបឬស្សី"** គឺគេសរសេរអក្សរនៅលើបន្ទះឬស្សី។ ចំណែកផ្កាអង្គារសិល្ប៍មានច្រើនប្រភេទពណ៌ចំរុះមានភាពធន់និងអាកាសធាតុត្រជាក់ណាស់។ ប្រហែលជាជាង៣.០០០ឆ្នាំមុនជនជាតិចិនបានបន្សាំពូជផ្កាអង្គារសិល្ប៍ព្រៃមកជាពូជផ្កាអង្គាសិល្ប៍ទឹកកក ។

ទី១១-ក្រុក ៖ នៅក្នុងវប្បធម៌ចិនបុរាណតែងតែយកសត្វកុកទៅដាក់រួមជាមួយនឹងដើមស្រស់មានគេនិយាយថា **"ក្រុកពាន់ឆ្នាំនៅជាមួយស្រស់ពាន់ឆ្នាំ"** ដូចជាក្នុងកំណត់ត្រារបស់ **"គម្ពីរទេពតា"** បានសរសេរថា ៖ "នៅភាគខាងត្បូងនៃអ៊ីងយ៉ាងឈើនមានរូងថ្ម១នៅក្រោយរូងថ្មមានដើមស្រស់ចាស់១ដើមដែលមានកំពស់រាប់ពាន់ហៀកមានមែកបែកសាខាតែងតែមានសត្វកុក១គូ ហើយហើរមកទុំនៅទីនោះមានកំណត់តៗគ្នាមកថាគ្នានោះមានប្តីប្រពន្ធ១ គូមកទីនេះសំណាក់ធម៌មកស្នាក់នៅនិងតាំងធម៌នៅទីនោះ ចំណែកឯកុកសមួយគូនោះគឺជារូបប្រែក្រឡារបស់

ពួកគេក្រោយពេលដែលពួកគេត្រាស់ដឹងហើយ។ ដូចនេះហើយទើបរូប **"ស្រល់និងក្ងោកអមតៈ"** នេះក្លាយទៅជា រូបភាពសិរីមង្គលរបស់ប្រជាជនចិនរហូតមក។ រូបនេះក្រៅពីជូនពរដល់គូស្វាមីភរិយាដែលមានវ័យចំណាស់អោយមានអាយុវែង ហើយនោះក៏មានបង្កប់អត្ថន័យថាអាចសំរេចធម៌ក្លាយជាទេវតា។

ទី១២-ប្រើស ៖ នៅក្នុងជំនឿរបស់ប្រជាជនចិនយល់ឃើញថាសត្វប្រើសជាសត្វសិរីមង្គល។ សត្វប្រើសចូលចិត្តរស់នៅទាំងហ្វូងៗសមត្ថភាពនៃការបង្កកំណើតខ្ពស់ មនុស្សបុរាណយល់ឃើញនិងគោរពបូជាទៅលើការបង្កកំណើត ចំណែកឯសត្វប្រើសគឺតំណាងឱ្យការបង្កកំណើតខ្ពស់។ កាលពីបុរាណគេពេញនិយមក្នុងការជូនស្បែកប្រើស

ធ្វើជាជំនូនក្នុងថ្ងៃមង្គលការនោះគឺជានិមិត្តរូបនៃការបង្កកំណើតមានកូនមានចៅច្រើនបន្តពូជពង្សវង្សត្រកូល។ កម្លាំងនៃការបង្កកំណើតក៏មានអត្ថន័យសំដៅលើកម្លាំងនៃជីវិតរស់នៅ។ ដូចនេះសត្វប្រើសគឺត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាវត្ថុសិរីមង្គលនៃអាយុវែង។ នៅក្នុងសង្គមសម័យបុរាណមានមនុស្សជាច្រើនទទឹងរង់ចាំប្រើសអាយុវែងបង្ហាញខ្លួន។ សត្វប្រើសមិនត្រឹមតែតំណាងឱ្យអាយុវែងប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងតំណាងឱ្យភាពស្រឡាញ់និងមេត្តាធម៌ ។ មានការនិយាយតៗគ្នាមកថាប្រសិនបើក្នុងរាជស្តេច អង្គការ ដែលសំបូរហូរហៀរមិនខ្វះអ្វីៗនោះនឹងមានសត្វប្រើសពណ៌បង្ហាញខ្លួនជាក់ជាមិនខាន។ ក្រោយមកដោយសារពាក្យថា **"មន្ត្រី"** ដូច្នេះហើយសត្វប្រើសក៏ត្រូវបានគេយល់ឃើញថាមានន័យជាមន្ត្រីដែលមានឋានៈខ្ពស់រូបភាពសិរីមង្គលនេះក៏ឧស្សាហ៍ឃើញមាននៅក្នុងស្រទាប់ប្រជារាស្ត្រ។

ទី១៣-ប្ញចិន ៖ ប្រវត្តិរបស់ប្ញចិនអាចនិយាយបានថាមានប្រវត្តិទាក់ទងនឹងការចងខ្សែរបស់ប្រជាជនចិនតាំងពីរាប់ពាន់ឆ្នាំមុន។ ចំណែកឯប្ញចិនដែលតំណាងឱ្យមនោសញ្ចេតនា ហើយត្រូវបានគេកត់ត្រាមុនដំបូងគេនោះគឺនៅពេលមនុស្សប្រុសរៀបចេញដំណើរមនុស្សស្រីយកក្រណាត់ក្រហមមកចងជាចំណងជំពាក់មុនស្រាយមិនរួចទៅលើ

បង្វិចរបស់គេដើម្បីឱ្យគេឧស្សាហ៍នឹកឃើញគ្រួសាររបស់គេ។ ពាក្យថា “**ជេ**” នៅក្នុងវប្បធម៌ចិនតំណាងឱ្យភាពជិតស្និទ្ធនៃសាច់ញាតិ សាមគ្គីភាព។ អត្ថន័យនៃបូចិនគឺស្ថិតនៅលើរូបរាងនៃការចងចំណងនោះនិងស្ទូរដូចនៃបូនោះ ដើម្បីបញ្ជាក់ពីមនោសញ្ចេតនាបញ្ជាក់ពីអត្ថន័យបានបង្ហាញពីអត្ថន័យដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់ប្រជារាស្ត្រ។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រចិន **បូចិន** ឬ “**ចុងគ័រជេ**” ក៏ត្រូវបានគេហៅឈ្មោះថា “**ផាននាងជេ**” នៅរជ្ជកាលថាងគេយកបូចិននោះមកធ្វើជាគ្រឿងសិល្បៈលំអផ្ទះរហូតដល់រជ្ជកាល ឆេង ទើបមានគេដាក់ឈ្មោះឱ្យបូចិនទៅតាមរូបរាងនិងសណ្ឋានរបស់វា។ ចំពោះលក្ខណៈពិសេសរបស់វាគឺបូចិនគឺផ្សំឡើងពីក្រណាត់ឬខ្សែតែមួយសរសៃទេចងតាំងពីលើរហូតក្រោមដោយឆ្លងកាត់ហត្ថកម្មជាច្រើនដូចជាការក្រេង ចង ភ្ជាប់ ព័ទ្ធជុំវិញ រុំ និងត្បាញ។ល។ គឺធ្វើដោយមានរបៀបរៀបរយល្អ ទន្ទឹមនឹងនោះក៏សង្កត់ធ្ងន់លើការតុបតែងឱ្យមានចំនួនស្មើគ្នា ៕

ជំពូកទី ៣

ជំនឿផ្សេងៗ

-ទីមួយ ៖ ហ្វូអ៊ីនិងទីអ៊ែរ

ទេវតាទាំង២គឺជាទេវនៃធាតុញីឈ្មោលជាម្ចាស់នៃមេឃដីនិងវត្ថុទាំងឡាយលើលោក នៅក្នុងគំរូលើផ្ទាំងថ្មរបស់រជ្ជកាលហាន់ ទេវទាំងពីរគឺមានក្បាលមនុស្សខ្លួននាគអាចជារូបដែលលើកព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ ឬក៏បីព្រះអាទិត្យព្រះច័ន្ទអាចជាដៃកាន់ក្បួនច្បាប់ រីក៏កន្ទុយទាំង២វិញចូលគ្នា។ ដោយសារការផ្សំផ្គុំជាមួយព្រះអាទិត្យព្រះច័ន្ទបង្ហាញឱ្យឃើញពីឋានៈរបស់ហ្វូអ៊ីនិងទីអ៊ែរដែលជាទេវញីឈ្មោលក្នុងការគ្រប់គ្រងផែនដី។ ដៃកាន់ក្បួនច្បាប់គឺតំណាងឱ្យពួកគេមានសិទ្ធិក្នុងការធ្វើឱ្យមានភាពនិងហ្នំនៃមេឃដីរៀបចំឱ្យសណ្តាប់ធ្នាប់មានច្បាប់មានទម្លាប់ត្រឹមត្រូវ។ ចំណែកឯកន្ទុយទាំង២ដេញត្របាញ់ចូលគ្នាគឺបង្ហាញពីការរួមបញ្ចូលគ្នានៃធាតុញីឈ្មោលនិងតួនាទីក្នុងការផ្តល់កំណើតនៃជីវិតថ្មី។ ពួកគេគឺជាអ្នកបង្កើតសង្គមមនុស្ស។ ក្នុងគម្ពី **“ស៊ីឈឺ”** **“គម្ពីស៊ឺអ៊ីជី”** ក្នុងនោះបានលើកឡើងអំពីហ្វូស៊ីបានធ្វើសេម៉ា៨ទិស ចងមងចាប់ត្រី រៀបចំធ្វើពិធីអ្វីមួយកែប្រែលំនៅដ្ឋាន ផ្លាស់ប្តូរការហូបចុកបង្កើតអាវុធពីថ្ម ការបង្កើតគ្រឿងភ្លេង ការបង្កើតអក្សរសាស្ត្រ ឬកិច្ចព្រមព្រៀង ការបែងចែកពេលវេលារដូវ ការរៀបចំទីតាំងតំបន់ បង្កើតក្បួនច្បាប់ក្នុងការរៀបចំការកត់ត្រាតុលាសម្បត្តិ ។ល។

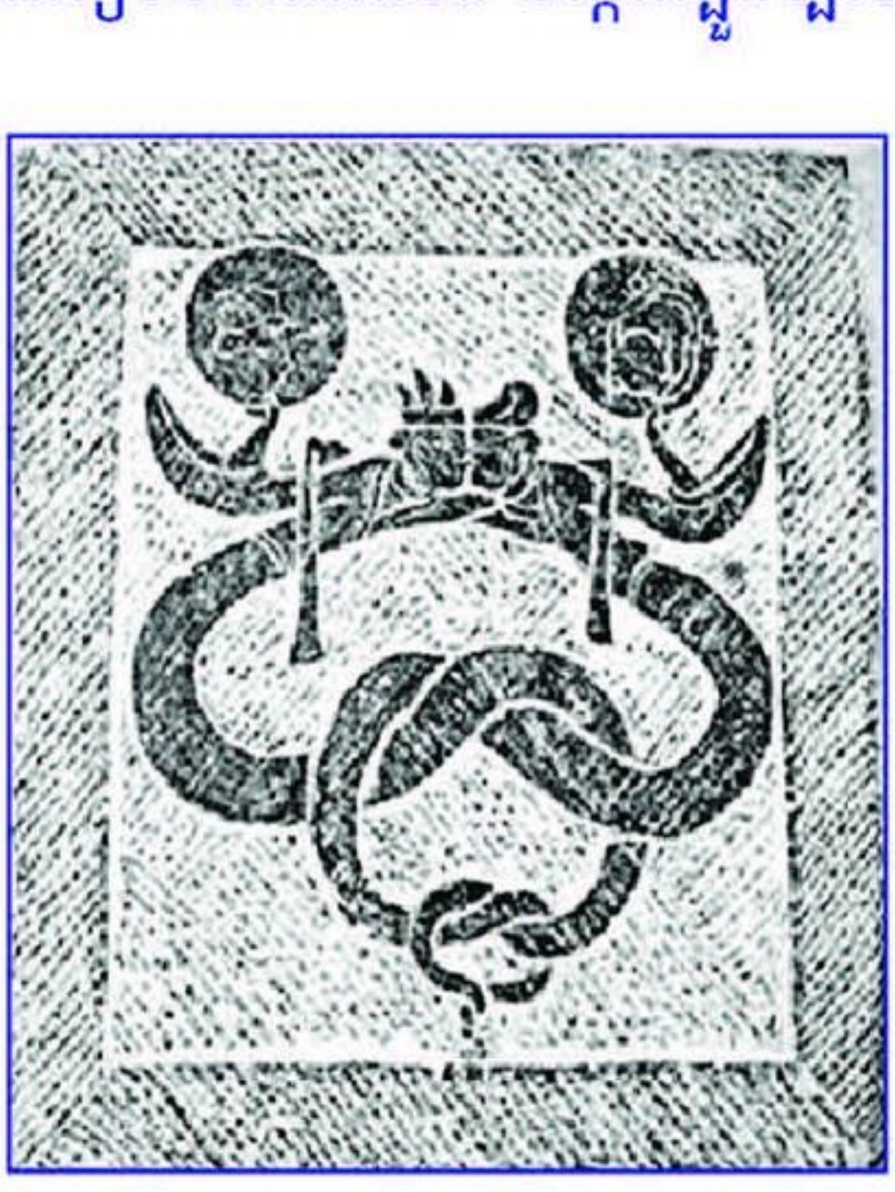

-ទីពីរ ៖ ព្រះម៉ែស៊ីវ៉ាង

ព្រះម៉ែស៊ីវ៉ាងគឺជាអាទិទេព ដែលទទួលបានការគោរពបូជាបំផុតកាលពីរជ្ជកាលឈើង ហាន់ ។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមានកត់ត្រានិងពិពណ៌នាជាច្រើន។ នៅក្នុងរជ្ជកាលឈាំង ហាន់ គំនូរនៅលើផ្ទាំងសិលាព្រះម៉ែស៊ីវ៉ាងគឺជាអាទិទេពនាំមុខគេដែលមានបារមីខ្លាំងលើគេលើពិភពលោក។ ព្រះម៉ែស៊ីវ៉ាងដំបូងបំផុតលេចឡើងក្នុងពិភពចំលែកពាក់កណ្តាលមនុស្សពាក់កណ្តាលសត្វក្រោយមកប្រែក្លាយជាទេវតាថ្នាំមួយរូបបង្កើតថ្នាំទេពបន្ទាប់មកក៏ប្រែក្រឡាជាទន្សាយគុជ ដែលមានតួនាទីផលិតថ្នាំជីវិតអមតៈក្លាយខ្លួនជាសត្វគីងគក់ ដើម្បីទៅកាន់គ្រឿងផ្សំឬក៏ក្លាយទៅជាបក្សីខៀវដែលសាបព្រោះថ្នាំទេព។ល។ ប្រជាជនដែលរស់នៅក្នុងរជ្ជកាល ឈាំង ហាន់ មានការគោរពបូជានិងជឿជាក់ចំពោះព្រះម៉ែស៊ីវ៉ាងខ្លាំងណាស់សំខាន់បំផុតគឺដើម្បីអាយុវែងអមតៈ ឬក៏អាចសង្គ្រោះមនុស្សពីស្លាប់មករស់រានមានជីវិតវិញ ។

-ទីបី ៖ អ្នកតាតុងវ៉ាង

អ្នកតាតុងវ៉ាងអាចហៅថាជាអ្នកតាម៉ុក ព្រះបិតា តុងវ៉ាង អាទិទេពហ្វូសាង និងអាទិទេពតុងហ្វ។ ដំបូងឡើយគឺជាអាទិទេពភេទប្រុសរបស់ទេវកថាចិនបុរាណក្រោយមកនៅពេលដែលធម៌តាវចូលមកក្នុងប្រទេសចិនក៏បានតែងតាំងជាអ្នកដឹកនាំទេវតាភេទប្រុសហើយមកដល់រជ្ជកាលណាមសុង និងប៊ីសុង ត្រូវបានប្រសិទ្ធនាមជា **សឺ ជូ** ។

-ទីបួន ៖ សត្វទេពទាំង៤ ក្នុងរឿងព្រេងចិន

នាគខៀវ ខ្លាស មយ៉ូរាក្រហម សត្វអណ្តើកនិងពស់រួមគ្នាជាទេវតែមួយទាំងនេះគឺជាសត្វទេពទាំង៤ ក្នុងរឿងព្រេងសាសនាតាវ។ សត្វទេពទាំង៤នេះនៅតំណាងឱ្យបក្សីទាំង២៨នៃទិសទាំង៤។ ក្រោយពេលដែលសាសនាតាវល្បីរន្ទឺក្នុងប្រទេសចិនមកសត្វទេពទាំង៤នេះក៏ត្រូវបានដាក់ឈ្មោះមនុស្សផងដែរ ដើម្បីងាយស្រួលក្នុងការហៅដូចជា

សត្វទេពទាំងបួន

នាគខៀវមានឈ្មោះ **មីងចាង** ខ្លាសមានឈ្មោះ **ជៀនពីង** មយ៉ូរាក្រហមមានឈ្មោះ **លីងត័ង** អណ្តើកនិងពស់រួមគ្នាជាទេវមួយមានឈ្មោះថា **ជីម៉ីង**។

នាគ គឺជាទេវតាថែរក្សាបក្សីទាំង៧នៅទិសខាងកើត។ នាគនៅក្នុងចិត្តរបស់ប្រជាជនចិនគឺជាទេវដែលអាចហៅភ្លៀងពពកបានយ៉ាងស័ក្តសិទ្ធិ ។

ខ្លាស នៅទិសខាងលិច គឺជាសត្វទេពមួយក្នុងចំណោមសត្វទេពទាំង៤របស់ចិន គឺជាសត្វទេពដែលមានមហិទ្ធិរិទ្ធប្រហាក់ប្រហែលនិងនាគខៀវដែរ ខ្លាសគឺជាស្តេចនៃសត្វទាំងអស់មហិទ្ធិឬទ្ធិរបស់វាគឺអាចបង្ក្រាបខ្មោចព្រាយបិសាចបាន ដូចនេះហើយទើបធ្វើឱ្យវាខ្លាចទៅជាសត្វទេពរបស់ **ស៊ូយ៉ាង** តែងតែត្រូវបានគេយកមកនិយាយជាមួយនាគដូចជាពាក្យមួយឃ្លាពោលថា **ពពកគឺនាគហៅមក ខ្យល់គឺខ្លាហៅមក** ។ សត្វខ្លានិងនាគគឺជាដៃគូដ៏ល្អមួយក្នុងការបង្ក្រាបខ្មោចព្រាយបិសាច។ ខ្លាសក៏ជាទេវចម្បាំង និងជាទេវប្រហារផងដែរ។ ខ្លាសនៅមានមហិទ្ធិឫទ្ធិជាច្រើនដូចជាកំចាត់ព្រាយបិសាចបណ្តេញឧបទ្រុព្យចង្រៃបួងសួងសុំភោគផលដំណាំឱ្យបានច្រើននិងជាទេវកំចាត់ភាពអាក្រក់បួងសួងសុំទ្រព្យសុំលាភសក្ការៈនិងជាទេវផ្សំនិស្ស័យគូព្រេងផងដែរ ។

មយូរ៉ាក្រហម នៅទិសខាងត្បូងក៏អាចហៅថា **ហាឡុងភ្លើង** ឬ **បក្សីទេព**។ មយូរ៉ាក្រហមគឺជាសត្វទេពមួយក្នុងចំណោមសត្វទេពទាំង៤ សត្វមយូរ៉ាក៏ដូចជាសត្វទេពទាំងបីដទៃទៀតដែរ គឺសុទ្ធតែមានកំណើតពីបក្សីតារាគឺជាបក្សីតារាទិសខាងត្បូង។ ត្បូងទទឹមគឺពណ៌ក្រហមដូចជាភ្លើង ដូចនេះទិសខាងត្បូងគឺចាត់ទុកជាធាតុភ្លើង ដូចនេះទើបមានឈ្មោះថា **ហាឡុងភ្លើង** វានៅមានលក្ខណៈពិសេសមួយគឺអាចរស់រានមានជីវិតឡើងវិញនៅក្នុងគំនរភ្លើងគឺដូចជា **បក្សីអមតៈ** រឺបក្សីមិនចេះស្លាប់របស់ប្រជាជនលោកខាងលិច ដូចនេះហើយទើបមានឈ្មោះថា **ហាឡុងភ្លើង** ។

ស៊ានអ៊ូ គឺជាសត្វទេពមួយប្រភេទដែលផ្គុំឡើងពីសត្វអណ្ដើកនិងសត្វពស់ **ស៊ានអ៊ូ** អត្ថន័យរបស់វាគឺ **ស៊ានមីន អ៊ូ** និង **មីន** នៅក្នុងអក្សរចិនបុរាណគឺមានសូរដូចគ្នា ។ **អ៊ូ** មានន័យថាពណ៌ខ្មៅ ឯពាក្យថា **មីន** មានន័យថាស្រទុំ។ ពាក្យថា **ស៊ានមីន** ដំបូងឡើយគឺប្រើដើម្បីពិពណ៌នាអំពីស្នូកអណ្ដើកព្រោះស្នូកអណ្ដើកគឺពណ៌ខ្មៅ ស្នូកអណ្ដើកគឺអញ្ជើញទៅឋានយមរាជ ដើម្បីសួររកដូនតារួចយកចំលើយឡើងមកវិញដោយបង្ហាញឱ្យមនុស្សលោកដឹងជារបៀបប្រស្នាឬក៏ប្រផ្នូល។ ដូចនេះហើយបានជា **ស៊ានអ៊ូ** ពីដំបូងបំផុតគឺជាសត្វអណ្ដើក។ ប៉ុន្តែក្រោយមកអត្ថន័យនៃពាក្យថា **ស៊ានអ៊ូ** បានពង្រីកធំឡើង។ អណ្ដើករស់នៅក្នុងទន្លេ បឹងបួរ និងសមុទ្រ ដូចនេះហើយ **ស៊ានអ៊ូ** បានក្លាយទៅជាទេវតារក្សាដែនទឹក ម្យ៉ាងទៀតអណ្ដើកមានអាយុវែងដូចនេះហើយក៏បានក្លាយជានិមិត្តរូបនៃភាពអមតៈ។ កាលពីដំបូងឡើយ ឋានយមរាជគឺនៅទិខខាងជើងនៅក្នុងឯកសារជ័រគួចាន់នៃរជ្ជកាលអ៊ីនសាងបានសរសេរថា **ឈើប៉ិពិម៉ីសុំាង** បានន័យថាចង់បានជីវិតអមតៈត្រូវធ្វើដំណើរទៅទិសខាងជើងដូចនេះហើយស៊ានអ៊ូក៏បានក្លាយជាទេវតារក្សាទិសខាងជើង។

-ទីប្រាំ ៖ ទេវតារក្សាទ្វារ

ទេវតាទ្វារ គឺជាទេវថែរក្សាការពារទ្វារផ្ទះដែលសាសនាតាវនិងប្រជាជនមិនគោរពបូជា ប្រជាជនសម័យបុរាណសុទ្ធតែយករូបទេវតាទ្វារមកបិទនៅលើទ្វារដើម្បីបណ្ដេញខ្មោចព្រាយបិសាច និងឧបទ្រពចង្រៃផ្ដល់សេចក្ដីសុខចំរើនដល់គ្រួសារ ថែរក្សាសេចក្ដីសុខក្នុងគ្រួសារ បន្ថែមសិរីសួស្ដីនិងលាភសក្ការៈផ្សេងៗ ថែមទាំងប្រសិទ្ធពរជ័យសិរី

មង្គលដល់ក្រុមគ្រួសារ។ល។ គឺជាទេវតាមួយអង្គក្នុងចំណោមទេវតាដែលទទួលបានការស្វាគមន៍បំផុតពីប្រជារាស្ត្រ។ នៅពេលបុណ្យចូលឆ្នាំថ្មីរឿងដំបូងបំផុតដែលត្រូវធ្វើគឺការបិទរូបទេវតាទ្វារនិងអក្សរក្រហម។ នៅរៀងរាល់ថ្ងៃទី៣០ ខែ១២ចិន (ឬថ្ងៃទី២៩) ប្រជាជនគ្រប់ផ្ទះសុទ្ធតែទៅផ្សារដើម្បីទិញ **ឈុនលាន** (ក្រដាសក្រហមដែលបិទនៅភ្លោងទ្វារពេលចូលឆ្នាំចិន) ប្រសិនបើអ្នកមានកំរិតវប្បធម៌ពួកគេនិងប្រើក្រដាស និងទឹកខ្មៅដើម្បីសរសេរអក្សរដោយខ្លួនឯងហើយ តុបតែងទ្វារក្នុងផ្ទះទាំងក្នុងទាំងក្រៅឱ្យបានស្អាត។ ទេវតារក្សាទ្វាររបស់ជនជាតិចិនសំខាន់ៗមានដូចខាងក្រោម ៖

ទី១-ទេវតាទ្វារ ដែលចាប់ខ្មោចព្រាយបិសាច ៖ សិនឆា និង អ៊ីឡឺ

មានរឿងតំណាលតៗគ្នាថាកាលពីបុរាណ សិនឆាននិងអ៊ីឡឺគឺជាបងប្អូន២នាក់មានជំនាញខាងចាប់ខ្មោច ប្រសិនបើមើលមានខ្មោចចង្រៃចេញមកយាយីប្រជាជន សិនឆានិងអ៊ីឡឺនឹងចាប់ពួកគេរួចចង់យកទៅបោះជាចំណីខ្លា។ ក្រោយមកមនុស្សម្នាដើម្បីបណ្ដេញឧបទ្រពចង្រៃ ប្រជាជននិងគូសរូបសិនគារូបអ៊ីឡឺនិងរូបខ្លានៅលើទ្វារអត្ថន័យគឺដើម្បីបណ្ដេញខ្មោចព្រាយបិសាច និងឧបទ្រពចង្រៃ ទំនៀមទម្លាប់នេះបានបន្តរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ។ **ទ្វារខាងឆ្វេងគឺហៅថាសិនគា ទ្វារខាងស្ដាំហៅថាអ៊ីឡឺ ក្នុងប្រពៃណីទំនៀមទម្លាប់មិនហៅពួកគេថាជាទេវតាទ្វារ** ។

ទេវតាទ្វារ សិនឆា និង អ៊ីឡឺ

-ទេវតាទ្វារ ចុងឃួយ

ទេវតាទ្វារចុងឃួយ

នៅជ្ជកាលថាំង បានលេចឡើងនូវទេវតាមួយរូបទៀត គឺមានឈ្មោះថា ចុងឃួយ គេមិនត្រឹមតែចាប់ខ្មោចទេថែមទាំងស៊ីខ្មោចទៀតដូចនេះប្រជាជនតែងតែបិទរូប ចុងឃួយនៅលើទ្វារនៅយប់ដាច់ឆ្នាំ ឬក៏ថ្ងៃបុណ្យសែននំចាំងដើម្បីបណ្តេញខ្មោចព្រាយបិសាចឬក៏ឧបទ្រព្យចង្រៃ ។ នៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ត្រាទំនៀមទម្លាប់ប្រពៃណីអ្នកស្រុកប៉េកាំងឈ្មោះ **យានជីនសួយសឺជី** របស់ជីងហ្វជីត័រសួយ បានសរសេរថានៅរៀងរាល់បុណ្យចូលឆ្នាំ ឬបុណ្យសែននំចាំងអ្នកក្នុងទីក្រុងតែងតែប្រើក្រដាសពណ៌លឿងកំពស់១ឈៀក (៣៣ចម) បោះត្រាក្រហមពីលើនៅលើក្រដាសនោះអាចគូសរូបទេវតាទ្វារចុងមួយឬគូសរូបយ៉ាន់ពិស៥ ដាក់ព្យួរលក់គឺសុទ្ធតែត្រូវបានប្រជាជនដណ្តើមគ្នាទិញយកទៅបិទនៅលើទ្វារដើម្បីបណ្តេញឧបទ្រពចង្រៃ។ ចំណែកឯរូបនោះវិញ គឺមានក្បាលខ្លារខិន ពុក មាត់នាគ ភ្នែកមូលដូចកាក់ ច្រមុះដូចទំពក់ ត្រចៀកដូចផ្លង នៅលើក្បាលមានពាក់អ្នកអ៊ូសាគឺមួកដែលធ្វើឡើងពីស្បែពណ៌ខ្មៅ ពាក់ស្បែកជើងពណ៌ខ្មៅ ស្លៀកសំលៀក បំពាក់ពណ៌ក្រហម ដៃស្តាំកាន់ដាវ ដៃឆ្វេងចាប់ខ្មោច បើកភ្នែកធំៗសំឡក់មើលទៅពិតជាមានអំណាចនិងកាចសាហាវខ្លាំងណាស់។ ឮគេល្បីតៗគ្នាមកថាសមត្ថភាពចាប់ខ្មោចរបស់គាត់គឺខ្ពស់ជាងសិនឆា និងអ៊ីុឡឺខ្លាំងណាស់ ។

ទី២-ទេវតាទ្វារជាមេទ័ពមានឈ្មោះ ឈីនស្យុង អ៊ួយឆឺកុង អ៊ុន ស្យុងយៀកហ្វឺ

ដោយសារការវិវត្តនៃសម័យកាល ជំនឿរបស់ប្រជាជនចិនក៏ចាប់ផ្តើមមានការកែប្រែទៅជាផ្លូវលោកដែរ។ ជំនឿទៅលើទេវតាទ្វារក៏មានការកែប្រែដ៏សំខាន់មួយគួរឱ្យកត់សំគាល់ផងដែរ ក្រោយសម័យរជ្ជកាលយាន រជ្ជកាល ម៉េងទៅប្រជាជនមួយចំនួននៅតែ

ទេវតាឈើងស្យុង

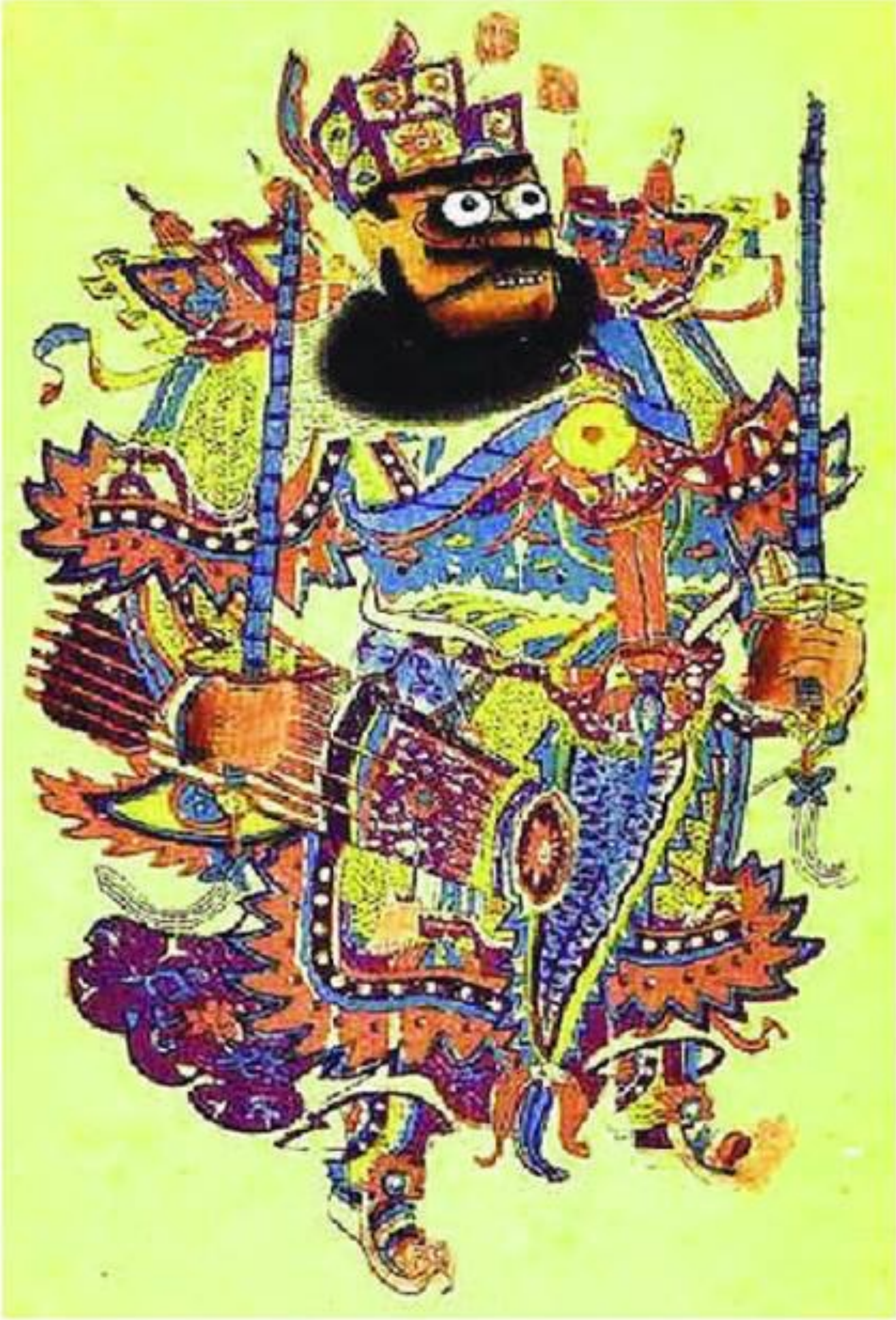

ទេវតាអ៊ួយឆឺកុង

មានជំនឿលើទេវតាទ្វារដែលជាការជឿជាក់តាំងពីបុរាណមកមានខ្លះទៀតគឺមានការកែប្រែដោយមានជំនឿទៅលើទេវតាទ្វារដែលមានការកែប្រែថ្មីដោយបានចាត់ទុកមេទ័ពដែលមានថ្វីដៃខាងចម្បាំងខ្លាំងពូកែមកគោរពបូជាធ្វើជាទេវតាមានមហិទ្ធិឫទ្ធិអស្ចារ្យក៏បានដាក់រហស្សនាមថាជាទេវតាទ្វារជាមេទ័ពដោយបានកំណត់យក **ឈើងស្យុង អ៊ួយឆឺកុង ថិនស្យុង យៀកហ្វី** ។ល។

-ទេវតាទ្វារបួងសួងសូមលាភ

ទេវតាទ្វារបែបនេះមិនមែនជាទេវថែរក្សាទ្វារនោះទេ គឺជាទេវតាសំរាប់បួងសួងសូមលាភសក្ការៈប៉ុណ្ណោះ ទេវតានោះគឺមានទេវតាប្រទានទ្រព្យនិងលាភសក្ការៈ **ឈីកហ្វូឆានគាន់** ក៏មានទេវតា **លីវហាយស៊ីជីនចាន** ដែលជាទេវទ្រព្យតូចដែលហៅទ្រព្យជាដើម។ អ្នកដែលគោរពបូជានិងបិទរូបទេវតាទ្វារបួងសួងសូមលាភនេះភាគច្រើនគឺជាអ្នកប្រកបរបររកស៊ីជួញដូរ ពួកគេសង្ឃឹមថានឹងអាចទទួលបាននូវលាភសក្ការៈបុណ្យស័ក្តិប្រាក់កាក់ទ្រព្យធននានាពី **ទេវតារក្សាទ្វារ** ។

-ទេវតាទ្វារក្នុងសាសនាតាវ

ភាគច្រើនមិនបិទនៅក្នុងទ្វារផ្ទះរបស់ប្រជាជនសាមញ្ញទេ ប៉ុន្តែច្រើនបិទនៅតាមផ្លូវទ្វារក្រុងនៅក្លោងទ្វារភ្នំមានទេវតាពីរអង្គ **ខាងឆ្វេងគឺទេវតានាគខៀវ មឹងចាង ខាងស្តាំ គឺទេវតា ខ្លាស ជៀន ពីន** ។

-ទីប្រាំមួយ ៖ ទេវតាទ្រព្យ

ទេវតាទ្រព្យ គឺជាទេវតាមួយអង្គក្នុងសាសនាតាវគឺជាទេវតាមួយអង្គដែលប្រជាជនចិនគោរពបូជាបួងសួងសូមទ្រព្យសម្បត្តិសូមលាភសក្ការៈ។ ប្រជាជនតែងតែប្រាថ្នាចង់បាននូវជីវភាពដែលសម្បូរសុក្កសុម្ភនិងសុភមង្គល ហើយការដែលស្វែងរកនូវជីវភាពដ៏ល្អរបស់ប្រជាជនជាទូទៅគឺមានពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងការស្វែងរកទ្រព្យសម្បត្តិបានច្រើនឬតិច។ ដូចនេះហើយទើបមានមនុស្សជាច្រើនមានការគោរពបូជាចំពោះទេវតាទ្រព្យសង្ឃឹមថាទេវតាទ្រព្យអាចប្រទានទ្រព្យ ។ ទេវតាទ្រព្យគឺជាទេវតាមួយអង្គដ៏ស័ក្តិសិទ្ធដែលប្រជាជនក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្នប្រាថ្នាចង់ជួប។ ទេវតាទ្រព្យកើតមានឡើងក្នុងរជ្ជកាលសុងក្រោយមកមានការពេញនិយមកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ហើយមានមូលដ្ឋានគ្រឹះយ៉ាងទូលំទូលាយក្នុងស្រទាប់ប្រជារាស្ត្រទូទៅ។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមានទេវតាទ្រព្យជាច្រើនទេវតាទ្រព្យដែលឧស្សាហ៍ជួបជាងគេមានដូចខាងក្រោមនេះទេវតាទ្រព្យអក្សរសាស្ត្រ **ពីកាន** និង**ហ្វាន់លិ** ។

-ពីកាន ៖ ទេវតាទ្រព្យដែលមានគូរក្នុងគំនូររបស់ប្រជារាស្ត្រទូទៅភាគច្រើនគឺជារូបរបស់ពីកានមានការស្លៀកពាក់តុបតែងជាមន្ត្រីអក្សរសាស្ត្រ ពាក់មួយមន្ត្រី មានពុកមាត់វែង នៅក្នុងដៃមានកាន់យូអ៊ី ស្លៀកពាក់អាវជាយមន្ត្រីរូបពស់ថ្លាន់ ជើងជាន់មាសស្លូកមុខមាត់រាងស្គមនិងស្អាតបាត ទឹកមុខមាំ ក្នុងកំនត់ត្រាទី៣នៃ **គម្ពីរអ៊ីហ្វិនជី** នៃ **គម្ពីរស៊ីជី** របស់ស៊ីម៉ាឈានបានកត់ត្រាថាស្ដេចសាងចូវវ៉ាងស្រឡាញ់និងជឿសំដីរបស់ស្នំឯកតាជីខ្លាំងណាស់ទ្រង់ក្លាយទៅជាស្តេច អាក្រក់មិនគិតគូពីប្រជារាស្ត្រ គិតតែពីសម្រស់ស្រីស្អាតមិនគិតគូពីការងាររាជការថែមទាំងបន្ថែមពន្ធអាកររឹបអូសទ្រព្យសម្បត្តិប្រជារាស្ត្រ មន្ត្រីធំដែលស្មោះត្រង់ឈ្មោះ អួយ ជឺ បានផ្ញើលិខិតនិងគំនិតផ្ដល់ការណែនាំជាច្រើនដងដល់ទ្រង់ ប៉ុន្តែមិនទទួលបានលទ្ធផលទាល់តែសោះទាល់តំរិះក៏ចាកចេញដោយខ្លួនឯងទៅ។ ចំណែកឯ ពីកាន គឺជាម្ចាស់មារបស់ស្ដេច សាង ចូវវ៉ាង ទ្រង់មានចិត្តស្មោះត្រង់ចំពោះរាជការនិងព្រះមហាក្សត្រតែងតែចូលគាល់និងទូលនូវសំដីពិតជាច្រើនដល់ស្តេចសាងចូវ"វ៉ាងព្រោះគាត់យល់ថាក្នុងនាមជាមន្ត្រីម្នាក់បើស្តេចមានកំហុសមិនត្រូវមើលបំណាំនោះទេត្រូវជួយកែលំអឡើងវិញ ដូច្នេះហើយក៏ចូលគាល់ទ្រង់រង់ចាំអស់រយៈពេល៣យប់៣ថ្ងៃមិនត្រឡប់មកផ្ទះ ស្តេចសាងចូវវ៉ាងខ្ញាល់ជាខ្លាំងហើយថែមទាំងបានស្ដាប់សំដីអុចអាលរបស់

តាជីថៃមទៀតនោះបានដាក់បញ្ជាឱ្យអាមាត្រចាប់ ពីកាន យកទៅវះបេះដូងចេញមកក្រៅ។ បើតាមការនិយាយតៗគ្នាមកថាប្រជាជនដែលរកស៊ីដែលនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងថែរក្សារបស់ពីកានទាំងអស់សុទ្ធតែជាមនុស្សស្មោះត្រង់មិនចេះប្រើល្បិចដាក់គ្នាពួកគេរកស៊ីដោយយុត្តិធម៌ អ្នកណាក៏មិនចេះរកស៊ីបោកប្រាស់ឬមានល្បិចកលអ្វីឡើយ។ មានពាក្យសុភាសិតមួយពោលថា៖ **គ្មានឈ្មួញណាដែលគ្មានល្បិច បើគ្មានល្បិចគឺមិនមែនជាឈ្មួញ** ប្រជារាស្ត្របានយកពាក្យថា **គ្មានចិត្ត** មកកំណត់ពាក្យថា **យុត្តិធម៌** មកបង្ហាញពីទឹកចិត្តរបស់ប្រជាជនក្នុងការស្អប់ខ្ពើមអ្នកដែលប្រើល្បិចកិចកលក្នុងទំនាក់ទំនងរកស៊ី និងការប្រាថ្នាចង់បាននូវសង្គមមួយដែលមានភាពស្មោះត្រង់ជឿជាក់ ។

-ហ្វាន់លិ ៖ គឺជាមន្ត្រីដែលមានឈ្មោះល្បីក្នុងប្រទេសយៀកក្នុងចុងរជ្ជកាលឈុនឈីវ។ គាត់បានជួយជ្រោមជ្រែងកូវជៀនឱ្យវាយឈ្នះហ្វូឆាយរបស់ប្រទេសអ៊ូ។ ក្រោយពេលដែលកូវជៀនបានក្លាយជាស្តេច ក៏បានប្រទានតំណែងឱ្យហ្វាន់លិធ្វើជាសេនាប្រមុខក្រោយពេលគាត់បានទទួលដំណែងរួចគាត់ជាមនុស្សវាងវៃចេះយល់សភាពការណ៍មិនចង់ធ្វើការងាររាជការទេក៏នាំក្រុមគ្រួសារជិះទូកតាមសមុទ្ររហូតមកដល់ប្រទេសឈីហើយបានកែឈ្មោះប្តូរត្រកូលនិងប្រកបរបរជាឈ្មួញ ហ្វាន់លិ ពូកែខាងជំនួញណាស់គាត់ធ្លាប់បានរកស៊ីហើយចំណេញប្រាក់ជាច្រើនចំនួន៣លើក ហើយបានដាក់ទានទៅឱ្យជនក្រីក្រនិងសាច់ញាតិសណ្តានក្រោយមកគាត់ធ្វើជំនួញកាន់តែធំ និងក្លាយទៅជាអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិស្តុកស្តម្ភ ។ អ្នកជំនួញទាំងអស់សុទ្ធតែគោរពស្ងើចសរសើរគាត់គ្រប់ៗគ្នា ។

-ទេវតាទ្រព្យក្បាច់គុណ ចាវកុងមីង និង តាន់អ៊ី

ចាវកុងមីងមានត្រកូលចាវ ឈ្មោះឡាង រហស្សនាមកុងមីង ប្រជាជនតែងហៅថាជាសេនាប្រមុខចាវកុងយានចំណែកឯមុខមាត់របស់គាត់គឺមុខខ្មៅ ចិញ្ចើមក្រាស់ ពាក់មួកដែក ដៃកាន់រំពាត់ដែក ជើងម្ខាងជាន់ខ្លាខ្មៅ ដូចនេះហើយទើបមានរហស្សនាមថាជាទេវខ្លាខ្មៅ។ ចាវកុងមីងគឺជាទេវថែរក្សាឋានសួគ៌មួយរូបដែលសាសនាតាវបានគោរពបូជា។ ថ្វីត្បិតតែចាវកុងមីងមានឋានៈតូចតាចនៅក្នុងសាសនា ប៉ុន្តែនៅក្នុងស្រទាប់ប្រជារាស្ត្រទូទៅគឺមានការពេញនិយមខ្លាំងណាស់។ ជាំងជីយ៉ា ក្រោយ

ពេលទទួលការប្រទានឱ្យធ្វើជាយានសីធានជន់រួចមកបានប្រទានងារឱ្យចាវកុងមឹង ជា **នាគមាសយូអ៊ីចឹងនៃទេវខ្លានាគ** បានដឹកនាំសេនាទេវតាបួនរូបគឺទេវស្វែងរកទ្រព្យស៊ាវសឹង ទេវរក្សាវត្ថុមានតំលៃឆាវប៉ាវ ទេវស្វែងរកលាភឈិនជីវកុង និងទេវរក្សាប្រយោជន៍ចាវសាវស៊ិកការងាររបស់ពួកគេគឺ ៖ **ប្រទានលាភសំណាងនិងសុភមង្គល កំចាត់ឧបទ្រពចង្រៃជូនប្រជារាស្ត្រ** ។ ក្រោយរជ្ជកាលម៉េង ប្រជាជនចិនដែលគោរពបូជាទេវតាទ្រព្យចាវកុងមឹងកាន់តែមានចំនួនច្រើនឡើងៗពួកគេបួងសួងសូមទ្រព្យសូមលាភ ។

-ទេវតាទ្រព្យ គាន់ អ៊ី

គឺជាទេវតាទ្រព្យមួយអង្គទៀតដែលចេះក្បាច់គុណ។ គាន់អ៊ីមានរហស្សនាមអ៊ីនឆាងពីដំបូងឡើយជាសេនាប្រមុខក្នុងរជ្ជកាលចុងក្រោយនៃសម័យតុងហាន់ជាវីរបុរសសច្ចធម៌ គឺជាវីរបុរសដែលប្រជាជនគ្រប់គ្នាយល់ថាជាមនុស្សមានគុណធម៌ត្រូវបានតែងតាំងជាមន្ត្រី ថ្នាក់ទី៧តាំងពីនៅវ័យក្មេង។ រជ្ជកាល ម៉េងឆេង កេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់គាន់អ៊ីកាន់តែល្បីរន្ទឺដោយមានឈ្មោះថាជា **ស្តេចក្បាច់គុណ** ឬ **អធិទេព ក្បាច់គុណ**។ ដោយមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះអាចប្រៀបផ្ទឹមទៅនឹង **ខុងជឺ** ដែលជា **ស្តេចអក្សរសាស្ត្រ** ឬ **អធិទេពអក្សរសាស្ត្រ** បាន ។ ដោសារ គាន់អ៊ី ធ្លាប់បានប្រទានឋានៈជាសីមឹងលុក ក្នុងការប្រឡងជ្រើសរើសមន្ត្រីរាជការនិងចេះព្យាបាលជំងឺ បំបាត់គ្រោះចង្រៃ បណ្តេញខ្មោចព្រាយ បិសាច និងឧបទ្រពចង្រៃ ដាក់ពិន័យនិងកាត់ទោសជនក្បត់ជាសកម្មជនឃ្លាំមើលត្រួតពិនិត្យថែមទាំងជាអ្នកជួយរកលាភសក្ការៈផ្សេងៗ ជាអ្នកនាំសំណាងនិងជាទេវតាថែរក្សាការពារ។ ដោយសារតែសមត្ថភាពនិងយុទ្ធសិល្ប៍គ្រប់មុខបែបនេះទើបបានជាប្រជារាស្ត្រដែលប្រកបរបរគ្រប់មុខទាំងអស់ ទាំងចាស់ទាំងក្មេង ទាំងស្រី ទាំងប្រុសសុទ្ធតែគោរពបូជាចំពោះ **គាន់ អ៊ី** ខ្លាំងណាស់ ៕

និស្សិតវិទ្យាស្ថានខុងជឺនៃរាជបណ្ឌិត្យសភាកម្ពុជា
ធ្វើនំគាវទឹកក្នុងពិធីចូលឆ្នាំចិន (ឆ្នាំ២០១០)

អាសយដ្ឋាន	៖	មហាវិថីសហព័ន្ធរុស្ស៊ី សង្កាត់កាកាប ខណ្ឌដង្កោ រាជធានីភ្នំពេញ (ក្នុងរាជបណ្ឌិត្យសភាកម្ពុជា)
ទូរស័ព្ទ	៖	០២៣ ៨៦៦ ១៥៦
ទូរសារ	៖	០២៣ ៨៦៦ ១៥៦
សារអេឡិចត្រូនិក	៖	cheamunyrith@yahoo.com
គេហទំព័រ	៖	www.cirac.edu.kh

បោះពុម្ពលើកទី ១ ចំនួន ១.០០០ក្បាល

9789996359514